

ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ... (Β' ΘΕΣΣΑΛ. Β' 15)

« Οὐκ ἀρνησόμεθά σε ...

Φίλη Ὁρθοδοξία... »

ΕΙΜΗΝΙΑΙΟ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΜΑΡΤΙΟΣ-ΑΠΡΙΛΙΟΣ 1999 ΕΤΟΣ 49ο ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 897 - ΑΘΗΝΑΙ (Τ.Κ. 106 82) ΟΔΟΣ ΚΑΝΙΓΓΙΟΣ 32 (Γ' ὄροφος)

ΑΝΑΣΤΑΣΙΜΟΝ ΜΗΝΥΜΑ 1999 ΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΘΗΝΩΝ Κ.Κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

ΑΡΙΘΜ. ΠΡΩΤ. 380

ΑΘΗΝΑΙ 15/3 π. ἡμ.) 1999

«Σταυρόν γάρ ὑπομείνας δι' ἡμᾶς
θανάτῳ θάνατον ὤλεσε».

Ἡ ἄμετρος ἀγάπη τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπο,
ὀλοκληροῦται μὲ τὴν Σταυρικὴν θυσίαν τοῦ Μονογε-
νοῦς Αὐτοῦ Υἱοῦ.

Συνέδραμε δὲ εἰς τὴν θείαν ἐνανθρώπησιν ἡ Σο-
φία τοῦ Θεοῦ, ὥστε διὰ ἀνθρώπου νὰ σωθῇ ὁ ἄνθρω-
πος ἐκ τῆς καταδίκης τῆς ἁμαρτίας, ἐπειδὴ διὰ τοῦ
ἀνθρώπου εἰσῆλθεν ἡ ἁμαρτία εἰς τὸν κόσμον. «Διὰ
τοῦτο ἠυδόκησεν ὁ Μονογενὴς Υἱὸς τοῦ Θεοῦ κατα-
κρίναι τὴν ἁμαρτίαν ἐν τῇ σαρκί Αὐτοῦ γενόμενος
ἄνθρωπος» κατὰ τὸν Μ. Βασίλειον.

Τὸ πολυσύνθετον δὲ τοῦτο καὶ ὑπερθαύμαστον
μυστήριον τῆς Θείας Οἰκονομίας, δὲν ἐπιδέχεται
ἔρευναν, εἰμὴ μόνον τὴν ἐρμηνεϊὰν τῆς Θεϊκῆς ἀγά-
πης καὶ τιμῆς πρὸς τὸν ἄνθρωπον.

Ἡ ἐπὶ Σταυροῦ προσηλωμένη ἀγάπη, εἶναι τὸ
ἀποκορύφωμα τοῦ μεγαλείου τῆς θείας ἐνανθρωπι-

σεως ἀλλὰ καὶ ὁ τεράστιος πόλος ἑλξεως πάσης
ἀνθρωπίνης τάξεως ἀπὸ τοῦ βασιλικοῦ θρόνου, μέχρι
τῆς ἀχυρίνης καλύβης τοῦ πλέον ἀσήμου ἀνθρώπου.

Πρὸ τῶν καθημαγμένων ποδῶν τοῦ Σωτῆρος, κά-
μπει πᾶν γόνυ Ἑπουρανίων καὶ ἐπιγείων καὶ κατα-
χθονίων καὶ ἴσταται ἐνεὸς καὶ ἐξεστηκῶς ὁ ἐμβαθύ-
νων νοῦς εἰς τὸ μεγαλεῖον τοῦτο τῆς Σταυρώσεως.

Τὸ γεγονός τῆς Ἀναστάσεως, εἶναι ἔργον τῆς πα-
νοδυναμίας τοῦ Θεοῦ.

Ἡ Σταύρωσις ὅμως ἐξέρχεται τῶν ὁρίων τῆς
ἀνθρωπίνης ἀλλὰ καὶ τῆς Ἀγγελικῆς διανοήσεως,
διότι ὁ Παντοδύναμος Θεός, ὁ ἐκ τοῦ μή ὄντος τὸ σύ-
μπαν δημιουργήσας μόνον διὰ τοῦ Λόγου καὶ εἰς τοῦ
ὁποίου τὸ πρόσταγμα πειθαρχοῦν πάντα τὰ στοι-
χεῖα, μετῆλθε τρόπον ὑπερφυῆ καὶ θαυμαστόν τῆς
ἐσχάτης ταπεινώσεως καὶ θυσίας, διὰ τὴν σωτηρίαν
τοῦ ἀνθρώπου. Ἀπειρος ἡ Σοφία τοῦ Θεοῦ καὶ ἀνεξε-
ρευνῆτοι οἱ βουλαὶ Αὐτοῦ.

Ἡ ἐπὶ Σταυροῦ κρεμασθεῖσα ζωὴ, ἐγεύθη πικροῦ θανάτου, ἀναλαβοῦσα ἐν ἑαυτῇ τὴν διὰ τοῦ θανάτου τιμωρίαν τοῦ Ἀδάμ, ἵνα συντρίψῃ τὸ Βασίλειον τοῦ θανάτου καὶ λυτρώσῃ τὸ δημιούργημά του.

Ἀκατανόητον τὸ μυστήριον τῆς Θεῆς Οἰκονομίας. Ὁ θάνατος τοῦ Σωτῆρος θανατοῖ τὸν θάνατον.

Πρεπόντως ὄθεν ἡ Ἐκκλησία ψάλλει: «Σιγησάτω πᾶσα σὰρξ βροτεία καὶ στήτω μετὰ φόβου καὶ τρόμου».

Ἀλλά καὶ ἡ Οὐράνιος φύσις τῶν Ἀγγέλων τὸ αὐτὸ πράττει, μέ ἔκπληξιν καὶ δέος, ἐνατενίζουσα τὸ θέαμα τῆς Σταυρώσεως κατὰ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ὑμνολογίαν: «Τῶν ἀγγέλων ὁ Δῆμος κατεπλάγη ὁρῶν Σέ ἐν νεκροῖς λογισθέντα».

Ἡ τοιαύτη ὁμως ὑπερφυῖς θυσία μέ τὴν ἐρμηνεύει τῆς ὑπερμέτρου ἀγάπης, δέν ὀλοκληρώνει τὸ νόημα, ἐάν δέν γνωσθῇ Ποῖον τὸ θῦμα τῆς ἀγάπης; Ποῖος ὁ ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ;

Εἰς τοῦτο τὸ σημεῖον ἐπικεντροῦται ἡ βάσις καὶ ἡ ἀδήρητος ἀλήθεια τῆς εἰς Χριστὸν πίστεώς μας. Ποῖος λοιπόν ὁ προσφέρων ἑαυτὸν ἐκουσίως θυσίαν ὑπὲρ τοῦ λαοῦ;

Ἀπ' αὐτῆς τῆς θέσεως, Χριστοφόρε λαέ, ἄρχεται ἡ μεγάλη ὑπόθεσις τῆς ἐορτῆς μας σήμερον, ἡ κοσμοσωτήριος Ἀνάστασις, ἡ ὁποία ὡς ἀπαρχὴ τῶν ἐορτῶν καλεῖται καὶ «πανηγύρις πανηγύρεων ἐν ᾗ εὐλογοῦμεν Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας».

Αὕτη δίδει πλήρως τὴν εἰκόνα τοῦ ἐνδόξου θαύματος, διότι μόνον Θεὸς παντοδύναμος δύναται νὰ ἐνεργήσῃ τοιοῦτον ἔργον κατὰ τὴν ρῆσιν τοῦ Ἰησοῦ: «Ἐξουσίαν ἔχω θεῖναι τὴν ψυχὴν μου καὶ ἐξουσίαν ἔχω πάλιν λαβεῖν αὐτήν». (Ἰω. Ι' - 18).

Ὁ Χριστὸς Ἀνέστη! Εὐαγγελίζου γῆ χαρὰν μεγάλην!

Ὁ ἐπὶ τοῦ ξύλου κρεμασθεὶς καὶ ἐν τῷ τάφῳ τεθεὶς θνητός, ἀνέστη ὡς Παντοδύναμος καὶ ἀθάνατος Θεὸς κατὰ τὴν θεῖαν, ὡς ἀνωτέρω, πρόρρησιν Αὐτοῦ. Τὴν δὲ μαρτυρίαν δίδουν ἔντρομοι οἱ φύλακες στρατιῶται πρῶτοι.

Ὁ Χριστὸς Ἀνέστη πρὸς ἐπιβεβαίωσιν τῆς ἐν τῷ Σταυρῷ θυσιασθείσης ἀγάπης.

Τόσον δὲ ἀναγκαία ὑπῆρξεν ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου διὰ τὸν Χριστιανισμόν, ὥστε ὁ Παῦλος τολμᾷ νὰ εἴπῃ μέ ἔμφασιν: «Εἰ Χριστὸς οὐκ ἐγήγερται κενόν ἄρα τὸ κήρυγμα ἡμῶν, κενὴ δὲ καὶ ἡ πίστις ἡμῶν» (Κορ. ΙΕ' 15).

Δέν ἀποτελεῖ δὲ μόνον γεγονὸς ἀναμφισβήτητον ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ ἀλλὰ καὶ προοίμιον τῆς ἡμετέρας ἀναστάσεως κατὰ τὴν ἐσχάτην ἡμέραν, ὅτε σύμπασα ἡ ἀνθρωπότης θὰ κληθῇ εἰς τὴν παγκόσμιον κρίσιν.

Πέραν ὁμως ὅλων αὐτῶν, ἐγκαινιάζει καὶ μίαν ἄλλην μυστικωτέραν Ἀνάστασιν τῶν ἀνθρώπων ἐκ τοῦ θανάτου τῆς ἁμαρτίας πρὸς τὴν αἰώνιον ζωὴν, τὴν ὁποίαν ἐπεβεβαίωσαν ὅλοι οἱ διὰ τῆς μετανοίας

ἐπανελθόντες εἰς τὸν Παράδεισον μέ πρωτοπόρον τὸν Ληστήν.

Ἐκφραστικῶς ἀποδίδει τὸ νόημα τῆς σωτηρίας τὸ τροπάριον: «Χριστὸς ὑψοί με σταυρούμενος, Χριστὸς συνανιστά μέ νεκρούμενος, Χριστὸς μοὶ ζωὴν χαρίζεται» (Παρακλ.).

Τὰ δὲ εὐεργετήματα τῆς Ἀναστάσεως εἶναι ἄφθονα καὶ διὰ τοὺς Ἀγγέλους ἀκόμη, τοὺς ὁποίους ἐστέρωσαν εἰς ἀτρεψίαν πρὸς τὸ κακόν, ἐνῶ διὰ τοὺς ἀνθρώπους ὑπῆρξε πηγὴ πολλῶν ἀγαθῶν, ἐξαιρέτως δὲ αἰτία τῆς εἰς Οὐρανούς ἀνόδου ἡμῶν.

Ἐφέτος ὁμως, τὴν μεγάλην χαρὰν τῆς Ἀναστάσεως ἐπισκιάζει ἡ θλίψις τοῦ καταστρεπτικοῦ πολέμου τῆς γείτονος χώρας καὶ εἰδικώτερον κατὰ τὰς ἀγίας αὐτάς ἡμέρας, κατὰ τὰς ὁποίας ἡ χριστιανωσύνη αἰσθάνεται ἡμέρας πνευματικῆς ἀνατάσεως, χαρᾶς καὶ προσεγγίσεως πρὸς τὸν Θεόν.

Ζῶμεν τὸν πόνον τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν καὶ τὴν ἀγωνίαν τοῦ κόσμου, θλιβόμενοι εἰς ἄκρον διὰ τὸν βάρβαρον πολιτισμὸν τοῦ 21ου αἰῶνος, ὁ ὁποῖος καυχᾶται δι' ἐπιτεύγματα μαζικῆς ἀνθρωποκτονίας, μέ τὴν εἰρωνίαν τῶν «ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων»!! Καί τοῦτο, διότι οἱ χριστιανοὶ τοῦ αἰῶνος μας, εἶναι χωρὶς Χριστόν.

Δέν θὰ αἰσθανθοῦν τὴν χαρὰν τῆς Ἀναστάσεως οἱ ἀδελφοί μας, βυθισμένοι εἰς τὸ πένθος τῆς πολεμικῆς συμφορᾶς, διότι ὑπάρχει καταχθόνιον σχέδιον διαλύσεως τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἡ ἀλήθεια τῆς πίστεώς μας, πολεμεῖται ἀπὸ τὸν κόσμον τῆς ἁμαρτίας ἀπ' ἀρχῆς τοῦ χριστιανικοῦ κηρύγματος καὶ εἰς τὸ διηνεκές, διότι δέν ἔχει τὴν προέλευσιν τῆς ἀπὸ τὸν κόσμον ἀλλ' ἐξ Οὐρανοῦ, ὡς ἀποκάλυψις διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ φρονεῖ τὰ τοῦ Θεοῦ καὶ ὄχι τὰ τοῦ κόσμου.

Οἱ τοῦ Χριστοῦ, ἐπιζητοῦν ἀλήθειαν καὶ τάξιν κατὰ μίμησιν τῆς ἐν Οὐρανῷ θριαμβευούσης Ἐκκλησίας.

Εἰς τὸ κλίμα τοῦτο πιστεύοντες ὅτι ἀνήκομεν καὶ ἡμεῖς οἱ καλῶς τὸν ἀγῶνα τῆς πίστεως ἀγωνιζόμενοι, πανηγυρίζομεν τὴν ἐκ θανάτου πρὸς ζῆν καὶ ἐκ γῆς πρὸς Οὐρανὸν ἀνοδὸν ἡμῶν διὰ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, ἐορτάζοντες Πάσχα Θεοῦ τὸ σωτήριον.

Ὑψοῦμεν δὲ χεῖρας ἱκετίδας πρὸς τὸν δυνάμενον σώζειν Θεόν, αἰτούμενοι διακαῶς ἅμεσον τὴν καταπαυσιν τοῦ ὀλεθρίου πολέμου καὶ τὴν ἐπὶ γῆς σταθερὰν εἰρήνην, κατὰ τὴν ἐκείνου ἐπαγγελίαν: «εἰρήνην τὴν ἐμὴν δίδωμι ὑμῖν οὐ καθὼς ὁ κόσμος δίδωσιν, ἐγὼ δίδωμι ὑμῖν» (Ἰωάν. ΙΔ' 27). Ἀπευθύνοντες δὲ πρὸς πάντας τοὺς ἐγγύς καὶ τοὺς μακρὰν ἀγαπητοὺς ἡμῶν ἀδελφούς καὶ τέκνα ἐν Κυρίῳ, ἐγκάρδιον ἀσπασμόν ἀγάπης μετ' εὐχῶν διαπύρων καὶ πασχαλίων προσρρήσεων, προσφωνοῦμεν τὸν γλυκύν χαιρετισμόν «Χριστὸς Ἀνέστη».

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

† Ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

«Γιά νά θυμούνται οί παλαιοί καί νά γνωρίζουν οί νεώτεροι»

ΜΕΓΑΛΗ ΠΕΜΠΤΗ 1928

Γιά μία ακόμη φορά θά αναφερθοῦμε στό Ἱστορικό καί μαρτυρικό νησί τῆς Σαλαμίνας. Θά θυμηθοῦμε καί θά γνωρίσουμε τό πῶς πέρασαν τῇ Μεγάλῃ Πέμπτῃ τοῦ ἔτους 1928 οἱ τότε ἀγωνισταί ὀρθόδοξοι Χριστιανοί.

Τό κείμενο πού ἀκολουθεῖ εἶναι ἀκριβές ἀντίγραφο ἀπό τά Ἱστορικά Πάτρια τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτη Πενταπόλεως Κυροῦ Καλλιοπίου. (τόμος ΣΤ', σελ. 126-129).

Τό δεύτερον ἐπεισόδιον ἐγένετο τήν Μεγάλῃν Πέμπτῃν τοῦ ἔτους 1928. Αὐτή τήν φοράν οἱ Γ.Ο.Χ. Σαλαμίνιοι ἐώρταζον τήν Μεγάλῃν Ἑβδομάδα εἰς τό ἐξωκλήσι τοῦ Ἀγίου Ἀθανασίου πού εὑρίσκεται ἔξωθεν ἀπό τό χωρίον Μούλκι ἢ Αἰάντειον. Ἡ Ὁρησκευτική Κοινότης τῶν Γ.Ο.Χ. Ἀθηνῶν τοὺς εἶχε στείλῃ διά νά τοὺς λειτουργήσῃ τόν Πρόεδρον τῶν Ἀγιορειτῶν Πατέρων, τόν ἀειμνήστον Ἀρχιμανδρίτην π. Γεδεῶν Παπανικολάου, Προηγούμενον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Κωσταμονίτου Ἀγίου Ὁρους.

ΜΕΓΑΛΗ ΠΕΜΠΤΗ 1928. Τό παρεκκλήσι τοῦ Ἀγίου Ἀθανασίου ἔξω ἀπό τό χωριό Μούλκι ἦταν γεμάτο ἀπό πιστοὺς καθὼς καί ἀρκετός χώρος ἔξωθεν αὐτοῦ πού παρακολουθοῦσαν μέ κατάνυξιν τήν θείαν Λειτουργίαν τῆς Μεγάλῃς Πέμπτῃς. Ἐπίσης πλῆθος πολλῶν μικρῶν παιδιῶν, τά ὅποια ἐπερίμεναν νά μεταλάβουν τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων, ἦσαν τριγύρω τοῦ Ναοῦ μέ τά «γιορτινά» τους.

Ἐνῶ οἱ ψάλλται ἔφαλλον τό Δοξαστικόν τοῦ Ἑσπερινοῦ τῆς Θείας Λειτουργίας τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, τό «Γέννημα ἐχιδνῶν ἀληθῶς ὁ Ἰούδας,... κ.λπ.». Θόρυβος καί διαμαρτυρίαί τῶν Πιστῶν διέκοψαν τήν Θείαν Λειτουργίαν. Νά, τί εἶχε συμβῇ. Ἀστυνομική δύναμις μέ ἐπὶ κεφαλῇς ἕναν ἀνθυπομοίραρχον, ὀνόματι Σταθόπουλον, ἔσπρωχναν τοὺς πιστοὺς διατάσσοντάς τους νά διαλυθοῦν. Ὁ ἴδιος μάλιστα, ἀσεβῶν πρὸς τήν ἱερότητα τῆς ἡμέρας καί τοῦ χώρου, εἰσῆλθεν εἰς τόν Ναόν διατάζοντας τόν Λειτουργοῦντα Ἱερέα νά διακόψῃ τήν Θείαν Λειτουργίαν καί νά τόν ἀκολουθήσῃ.

Οἱ πιστοὶ ὅμως εἶχον ἀντίθετον γνώμην. Συσπειρωθέντες γύρωθεν τοῦ Ναοῦ ἐδήλωσαν ὅτι, οὔτε Ἱερέα θά ἐπιτρέψουν νά τοὺς πάρουν, ἀλλ' οὔτε καί θά διαλυθοῦν, ἐάν δέν τελειώσῃ ἡ Θεία Λειτουργία. Παρά τας ἀπειλάς τοῦ ἀνθυπομοίραρχου ὅτι θά κάμῃ ἀκόμη καί χρήσιν τῶν ὄπλων ἐάν δέν διαλυθοῦν, οἱ πιστοὶ παρέμενον ἀτάραχοι καί ἀμετακίνητοι ἀποκαλοῦντες αὐτόν ἀσεβῇ καί ἀντίχριστον.

«Ὅταν σέ κάποια στιγμή ὁ ἀνθυπομοίραρχος ἔκαμε νά κινηθῇ ἐναντίον τῶν πιστῶν, εἶδε μέ τρόπον τό τί θά ἐπακολουθοῦσε. Δι' αὐτό παρέμεινε μέ τοὺς ἄνδρες του εἰς μίαν ἄκρην τοῦ αὐλογήρου τοῦ Ναοῦ καί ἐπερίμενε νά τελειώσουν «βράζοντας στό ζουμί του»... ἀπό τό κακό του!

Σάν τελείωσε ἡ Θεία Λειτουργία καί ὅλοι οἱ Πιστοὶ ἐκοινώνησαν τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων, κανεὶς ἐξ αὐτῶν δέν ἔφυγεν, ἀλλὰ περίμεναν τόν Λειτουργόν διά νά τόν ὑπερασπισθοῦν.

Ὁ π. Γεδεῶν ἀφοῦ ἐτελείωσε, ἐβγήκε ἀπό τόν Ναόν συνοδευόμενος ἀπ' ὅλους τοὺς ἄνδρες τοῦ ἐκκλησιασματος.

Τότε ἐπλησίασε ὁ ἀνθυπομοίραρχος καί τοῦ ἐζήτησε νά τόν ἀκολουθήσῃ εἰς τό Ἀστυνομικόν Τμήμα.

- Σὺρ' ἀπ' ἐδῶ!... τόν ἀπώθησε ὁ π. Γεδεῶν μέ τήν βροντώδη Κοζανίτικη προφορά του.

- Μά, ἔχω ἐντολή...

- Σὺρ' ἀπ' ἐδῶ!... μή μέ ζηγώνης... θά καῖς!...

Καί ὁ π. Γεδεῶν προχωροῦσε πρὸς τό χωριό καί ἀπό κοντά του οἱ ἀστυνομικοὶ καί σχεδόν ὅλοι οἱ Πιστοὶ.

«Ὅταν ἔφτασαν εἰς τό πρῶτο σπίτι γύρισε καί εἶπε εἰς τόν ἀνθυπομοίραρχον.

- Περίμενε ἐδῶ... Θά μπῶ γιά λίγο μέσα, διά ἀνάγκην μου...

Τί νά κάμῃ ὁ ἀστυνόμος θέλοντας καί μὴ ἐπερίμενε. Ἀλλὰ εἰς μάτην ἐπερίμενε ἀρκετὴν ὥραν. Τελικὰ ἐμπῆκε μέσα εἰς τό σπίτι, ἀλλὰ ὁ π. Γεδεῶν δέν ἦτο μέσα. Ἐφαξαν παντοῦ, ἄνοιξαν ντουλάπια, κατέβηκαν στό ὑπόγειον ἀπὸ τήν καταπακτὴ, «ἀλώνισαν» τὰ δωμάτια, ἔφαξαν κάτω ἀπὸ τά... κρεβάτια, ἀλλὰ «πουθενά»! Λές καί... «ἄνοιξε ἡ γῆ καί τόν κατάπιε» κατὰ τήν λαϊκὴ παροιμίαν. Ἀνέκρινον βαναύσως τοὺς οἰκείους, ἀλλὰ χωρὶς ἀποτέλεσμα.

Νά, τί εἶχε γίνει. Ὁ π. Γεδεῶν μπαίνοντας εἰς τό σπίτι ἐβγήκε κατὰ συμβουλήν τῶν οἰκείων ἀπὸ τήν πίσω πόρτα, καί ἀπ' ἐκεῖ ἐπέρασεν εἰς τόν κῆπον καί

ἐσχάθηκε μετά μέσα εἰς τό πευκοδάσος τοῦ Μουλκίου.

Τότε οἱ ἀστυνομικοί, ἐξοργισθέντες διὰ τήν γελοιότητα πού τοὺς ἔκαμε ὁ Ἱερεὺς νά τοὺς φύγει μέσα ἀπό τὰ χέρια των, ἐξέσπασαν τόν θυμόν των εἰς τοὺς πιστούς, κτυπήσαντες πολλοὺς ἀδίκως. Προσπάθησαν δέ, νά συλλάβουν τοὺς ἐπὶ κεφαλῆς τῶν Γ.Ο.Χ., τόν Χρῆστον Θ. Μπούκην καὶ τόν Εὐθύμιον Σ. Μπούτση, πού ὅμως καὶ αὐτοὶ διέφυγον τήν σύλληψιν καὶ μέ «μπεζίνα» πέρασαν εἰς τόν Πειραιᾶ.

Ἀφοῦ ὁ ἀστυνόμος δέν κατάφερε νά συλλάβῃ οὔτε τόν Ἱερέα οὔτε τοὺς ἐπὶ κεφαλῆς τῶν Γ.Ο.Χ., συνέλαβε κατὰ τό ἐσπέρας τῆς Μεγάλης Πέμπτης τοὺς μοναχοὺς π. Ἀρσένιον Ξηρουχάκην καὶ π. Νεκτάριον Κουκουλάκην. Τοὺς κράτησε ὅλη τήν νύκτα τῆς Μ. Πέμπτης πρὸς τήν Μ. Παρασκευὴν εἰς τό κρατητήριον τοῦ τμήματος. Αὐτοὶ εἰς τήν φυλακὴν ἔψαλλον ὅλη τήν νύκτα τὰ Ἅγια Πάθη τοῦ Χριστοῦ. Τήν ἄλλην ἡμέραν τοὺς συνώδευσε ... θριαμβευτικά καὶ ἔφερε εἰς τό Μητροπολιτικόν Μέγαρον τῶν Ἀθηνῶν τήν ὥραν πού οἱ κώδωνες τῶν Ναῶν ἐκτυποῦσαν πενθίμως, καλώντας τοὺς πιστοὺς διὰ τήν Ἱεράν Ἀκολουθίαν τῆς Ἀποκαθηλώσεως τοῦ Σταυρωθέντος Ἰησοῦ.

Σάν ἔφθασαν κάτωθεν τοῦ μεγάρου, ὁ π. Ἀρσένιος ἄρχισε νά φωνάζῃ προκαλώντας τήν περιέργειαν τῶν διερχομένων:

- Ἄρειε!... Κακοχρυσόστομε!... σχισματικέ!..., κατέβα νά χαρῆς τὰ θύματά σου... καὶ ἄλλα.

Ἀκούοντας τίς φωνές ὁ Μητροπολίτης Παπαδόπουλος, ὁ ὁποῖος ἐτοιμαζόταν νά μεταβῇ εἰς τόν Μητροπολιτικόν Ναόν, ...καὶ πληροφορηθεὶς τί ἀκριβῶς συνέβαινε, καταφοβισμένος διέταξε νά τοὺς ἀφήσουν ἐλευθέρους.

Ὁ π. Γεδεών, ἀφοῦ διέφυγε τῶν Ἀστυνομικῶν, παρέμεινε κρυμμένος εἰς τό πευκοδάσος μέχρι τοῦ Μεγάλου Σαββάτου. Μαζί του ἦτο καὶ ὁ ψάλτης Μᾶρκος Μπούτσης. Τήν ὥραν πού οἱ καμπάνες τῶν Ναῶν κτυποῦσαν καλώντας τοὺς πιστοὺς διὰ τήν Ἀνάστασιν, ὁ π. Γεδεών μετά τοῦ ψάλτου καὶ μέ πολλές προφυλάξεις μπήκαν εἰς τό χωριό καὶ ἐπῆγαν εἰς τό σπίτι τοῦ Δ. Περδικάρη. Αὐτός μαζί μέ τόν ἀνεψιόν του τόν Ἀναστάσιον Δερμεντζῆ, καὶ μέ μιά θάρκα, κωπηλατοῦντες ἐπέρασαν εἰς τό Κερασί. Ἀπ' ἐκεῖ πεζοί, ὁ π. Γεδεών καὶ ὁ Περδικούρης, ἦλθον εἰς τόν Ναόν τοῦ Ἁγίου Παύλου εἰς τήν Π. Κοκκινιά καὶ παρηκολούθησαν τήν Θείαν Λειτουργίαν ὅπου ἱεουργοῦσε ὁ π. Ἀρτέμιος ὁ Ξενοφωτεινός.

Ἐν τῷ μεταξύ εἰς τήν Σαλαμίνα εἶχε ξεσπάσῃ βία καὶ τρομοκρατία ἐναντίον τῶν Γ.Ο.Χ. ὑπὸ τῶν Ἀστυνομικῶν ὀργάνων, τὰ ὁποῖα παρακολουθοῦσαν κάθε αὐτῶν κινήσιν των.

Ἡ ἐφημερίδα «ΣΚΡΙΠ» τῶν Ἀθηνῶν ἰδοῦ πῶς περιγράφει τοὺς διωγμοὺς εἰς τήν Σαλαμίνα τήν Μεγάλην Παρασκευήν.

ΑΙ ΧΘΕΣΙΝΑΙ ΣΚΗΝΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΑΛΑΜΙΝΑ - Ο ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ ΗΘΕΛΗΣΕ ΝΑ ΣΥΛΛΑΒΗ ΤΟΝ ΙΕΡΟΥΡΓΟΥΝΤΑ ΙΕΡΕΑ - ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΤΟΝ ... ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΝ ΑΘΗΝΩΝ - ΤΟ ΧΩΡΙΟΝ ΕΝ ΕΞΕΓΕΡΣΕΙ ΔΙΑ ΤΑΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑΣ ΑΥΘΑΙΡΕΣΙΑΣ - ΘΑ ΕΛΘΗ ΣΥΣΣΩΜΟΝ ΙΝΑ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΗΘΗ

Εἰς τό Μούλκι τῆς Σαλαμίνας (τό μετονομασθέν ἐσχάτως Αἰάντειον) συνέβησαν χθές τήν πρωΐαν θλιβερώτατα σκηναί, ἔνεκα τῶν ὁποίων τό χωρίον ἦτο ἀνάστατον καθ' ὅλην τήν ἡμέραν.

Ὁ ἀστυνόμος Σαλαμίνας, ἀνθυπομοίραρχος, μετέβη μετά χωροφυλάκων ὅπως συλλάβῃ τόν ἱεουργοῦντα, εἰς τόν ἐκεῖ Ναόν Ἱερέα. Εἰσελθὼν ἐντός τοῦ Ναοῦ, διέκοψε τήν Λειτουργίαν ἐπὶ τινα λεπτά ζητῶν νά ἀπαγάγῃ τόν Ἱερέα. Τοῦτο προυκάλεσε τήν ἐξέγερσιν τῶν ἐκκλησιαζομένων οἵτινες διεμαρτύροντο διὰ τήν ἀδικαιολόγητον καὶ ἀσεβῆ ἐνέργειαν τοῦ ἀστυνόμου ἐννοοῦντο νά διαλύσῃ τό ἐκκλησίασμα διὰ νά συλλάβῃ ἱεουργοῦντα Ἱερέα, αἱ γυναῖκες ἐφώναζον διαμαρτυρόμεναι, οἱ δέ χωροφύλακες ὤθουν ταύτας καὶ ἐδημιουργήθη ἀναστάσις ἐντός τοῦ Ναοῦ. Ἐνεκα ὅμως τῆς ἐπιμονῆς τῶν ἐκκλησιαζομένων ἐσυνεχίσθη ἡ Λειτουργία, μετά τήν ὁποίαν ὁ ἀστυνόμος ἐπέμεινε διὰ τήν σύλληψιν τοῦ Ἱερέως.

Τό πλῆθος ὅμως δέν ἠννόει νά ἐπιτρέψῃ τήν σύλληψιν τοῦ Ἱερέως, καὶ ὥς ἐκ τούτου τὰ ἀστυνομικά ὄργανα ὤθουν τόν κόσμον καὶ ἠπειλοῦν νά κάμουν χρῆσιν τῶν ὅπλων των. Ἐν μέσῳ τῆς γενικῆς ταύτης ἀναστατώσεως ὁ Ἱερεὺς κατῴρθη νά διαφύγῃ. Συνελήφθη μόνον εἰς μοναχὸς διατελὼν ἐν ἀδείᾳ. Ἐπεχειρήθη δέ ἡ σύλληψις καὶ δύο ἐκ τῶν κατοίκων, τῶν Χρήστου Θ. Μπούκη καὶ Εὐθυμ. Σ. Μπούτση, οἵτινες καὶ οὔτοι διέφυγον ἐλθόντες εἰς Ἀθήνας καὶ διαμαρτυρηθέντες διὰ τὰς ἀστυνομικάς ταύτας αὐθαιρεσίας, ἔνεκα τῶν ὁποίων διατελεῖ ἐν ἐξέγερσει ὁλόκληρον τό χωρίον ἀπειλοῦν νά λάβῃ τὰ ὄπλα.

Σήμερον μεγάλη ἐπιτροπή τῶν κατοίκων ἢ καὶ σύσσωμον τό χωρίον πρόκειται νά ἔλθῃ ἐνταῦθα ὅπως παρουσιαζομένη εἰς τοὺς ἀρμοδίους διαμαρτυρηθῇ διὰ τὰ συμβάντα. Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν πρέπει νά ὑπερφηανεύεται διότι εἰς τοιαύτας ἀγίας ἡμέρας κατορθώνει νά ἐνσπεύρῃ μεταξύ τοῦ λαοῦ τήν διχόνοιαν, νά ἐμποδίσῃ αὐτόν ἀπὸ τοῦ νά ἐκκλησιάζεται καὶ νά συλλαμβάνῃ καὶ φυλακίσῃ ἱερεῖς ἱεουργοῦντας διότι εἶναι ἀπὸ τό Ἅγιον Ὅρος. Ἡ ἱεροεξέτασις ἀληθῶς θά τόν ἐζήλευε διὰ τήν ...καταδιωκτικὴν του καὶ βασανιστικὴν μερίαν.

(«ΣΚΡΙΠ» 13/4/1928)

A.X.M.

ΠΡΟΤΑΣΗ ΔΙΑΛΟΓΟΥ

Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδας ἔστειλε τήν ἀκόλουθη ἐπιστολή στήν Παράταξη τῆς ἄλλης ομάδος τῶν Ματθαϊκῶν ὑπό τοῦ Μητροπολίτου Γρηγορίου καί προτείνει τήν ἔναρξη διαλόγου διά τήν ἄρση τῶν διαφορῶν. Παρόμοιος διάλογος θά γίνεи καί μέ τήν ἄλλη ομάδα τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀνδρέα.

Ἡ ἀποσταλεῖσα ἐπιστολή ἔχει ὡς ἀκολούθως:

ΕΚΚΛΗΣΙΑ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

Σατωβριάνδρου 31 Ἀθῆναι

τηλεφάξ: 5245137 τ.κ. 10431

Πρός

Τόν Σεβ. Μητροπολίτην Γρηγόριον

τῆς Ματθαϊκῆς Παρατάξεως

ὁδός Κωνσταντινουπόλεως 22 Ρούφ.

ΕΝΤΑΥΘΑ

Ἀθῆναι τήν 28-4-1999

Σεβασμιώτατε Χριστός Ἀνέστη.

Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας μας ἐπιθυμοῦσα νά ἄρῃ κάθε ἐμπόδιον διά μίαν κατά Θεόν ἔνωσιν πάντων τῶν διίσταμένων Παλαιομερολογιτῶν, ἐπιθυμεῖ τήν ἔναρξιν Θεολογικοῦ Διαλόγου μετ' ἀμφοτέρων τῶν λεγομένων Ματθαϊκῶν Παρατάξεων. Βεβαίως καί κατά τό παρελθόν ἐπεχειρήθη ἡ διεξαγωγή ἑνός τοιούτου διαλόγου, μέ τήν συμμετοχήν καί ὑμετέρων ἐκπροσώπων, ὡς ὁ Σεβ. Χρυσόστομος Μητροπολίτης, πλὴν ὅμως ὁ διάλογος οὗτος εἶχε ἄδοξον τέλος, χωρίς κανέν οὐσιαστικό ἀποτέλεσμα, λόγω ἐγγενῶν δυσχερειῶν.

Διακαῆς πόθος πάντων τῶν μελῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας μας εἶναι ἡ ἐπιδίωξις τῆς κατά Θεόν ἐνότητος πάντων τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, ὑπό τοὺς κόλπους τῆς Μίας, Ἀγίας, Καθολικῆς Ἐκκλησίας, τουτέστιν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τήν μόνον ἀσφαλῆ ὁδόν σωτηρίας κάθε πιστοῦ.

Ὡς ἐκ τούτου προτείνομεν τήν διεξαγωγήν Θεολογικοῦ Διαλόγου μετὰ τῆς ὑφ' Ὑμᾶς Παρατάξεως, ἀνεξαρτήτως τοῦ Διαλόγου τόν ὁποῖον ἀπεδέχθημεν νά διενεργήσωμεν μετὰ τῆς ἐτέρας Ματθαϊκῆς Παρατάξεως τοῦ Ἀρχιεπισκόπου κ. Ἀνδρέα.

Ὁ Διάλογος αὐτός, ἐάν εἰλικρινῶς ποθοῦμε τήν ἔνωσιν, δέον νά διεξαχθῇ μέ πᾶσαν εἰλικρίνειαν, ἀνυστεροβουλίαν καί καλοπιστίαν ἐπὶ νέων θεολογικῶν βάσεων, ὅπως εἶναι τά κατά τήν γνώμην ἑκατέρας πλευρᾶς διαιροῦντα ἡμᾶς θέματα καί οὐχί ἡ ἀπόδοσις εὐθυνῶν εἰς πρόσωπα εὕρισκόμενα ἤδη ἐνώπιον τοῦ Δικαιοκρίτου Θεοῦ, διά τυχόν λάθη ἢ σφάλματα τοῦ παρελθόντος.

Εὐελπιστῶμεν, ὅτι ὡς ἐκ τῆς θέσεώς σας, θά θελήσετε νά προσφέρετε τὰς καλὰς σας ὑπηρεσίας διά τήν ἐνότητα πάντων τῶν Ὁρθοδόξων εἰς τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, διά νά μὴν εὐρεθῶμεν ὅλοι μας, ἀναπολόγητοι ἐν ἡμέρᾳ Κρίσεως, ἐάν ἐμποδίσωμεν τήν θεάρεστον αὐτὴν προσπάθειαν ἢ καθ' οἷονδήποτε τρόπον προβῶμεν εἰς τήν ὑπονόμευσιν τοῦ θείου θελήματος, πού εἶναι ἡ ἐνότης ὅλων τῶν Ὁρθοδόξων ὑπό τήν σκέπην τῆς Ἐκκλησίας καί μάλιστα εἰς καιροὺς τόσον δυσκόλους διά τήν Ὁρθοδοξίαν καί τό Γένος μας.

Μετά τῆς ἐν Κυρίῳ ἀγάπης

Ἐντολή τῆς Ἱερᾶς Συνόδου

Ο ΑΡΧΙΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ

Ὁ Ἀχαΐας ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ

Ἐκ τῆς ἐρμηνείας τοῦ Ἀγ. Νικοδήμου Ἀγιορείτου εἰς τόν Κανόνα τῆς ἐορτῆς τοῦ Πάσχα

«Οὐρανοί μέν ἐπαξίως εὐφραινέσθωσαν, γῆ δέ ἀγαλλιάσθω, ἐορταζέτω δέ κόσμος, ὁρατός τε ἅπας καί ἀόρατος. Χριστός γάρ ἐγήγερται, εὐφροσύνη αἰώνιος».

Καί τοῦτο τό Τροπάριον τῆς αὐτῆς πανηγυρικής ιδέας εἶναι μέ τό ἀνωτέρω, καί ἀπό τοῦ Θεολόγου ἐρανίσθη Γρηγορίου· τόν μέν γάρ «Οὐρανοί εὐφραινέσθωσαν· γῆ δέ ἀγαλλιάσθω» ἐπάρθη ἀπό τόν εἰς τήν Χριστοῦ Γέννησιν λόγον αὐτοῦ οὕτω λέγοντος· «Καί ἵνα συνελών εἴπω, εὐφραινέσθωσαν οἱ Οὐρανοί καί ἀγαλλιάσθω ἡ γῆ διὰ τόν ἐπουράνιον εἶτα ἐπιγειον» (Χριστόν δηλ.), ὁ δέ Θεολόγος τοῦτο ἐρανίσθη πάλιν ἀπό τόν Δαβίδ λέγοντα· «Ἐφραινέσθωσαν οἱ Οὐρανοί καί ἀγαλλιάσθω ἡ γῆ» (Ψαλ. ψε' 11)· τό δέ «Ἐορταζέτω δέ κόσμος ὁρατός τε ἅπας καί ἀόρατος» ἐπάρθη ἀπό τόν εἰς τό Πάσχα λόγον τοῦ αὐτοῦ Θεολόγου· ἐν τῷ λόγῳ γάρ ἐκεῖνῳ εἰσάγεται ὁ φανείς εἰς τόν Ἅγιον Ἄγγελος καί λέγει· «**Σήμερον σωτηρία τῷ Κόσμῳ, ὅσος τε ὁρατός καί ὅσος ἀόρατος**»¹· τό δέ «Χριστός γάρ ἐγήγερται εὐφροσύνη αἰώνιος» ἐρανίσθη ἀπό τόν εἰς τήν Πεντηκοστήν λόγον τοῦ αὐτοῦ· ἐκεῖ γάρ ὁ Χριστός ἐορτή καί ἀγαλλίασις ὀνομάζεται οὕτω· «Ἐν αὐτῷ τῷ Λόγῳ καί Θεῷ καί Κυρίῳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ, τῇ ἀληθινῇ τῶν σωζομένων ἐορτῇ καί ἀγαλλιάσει»· μᾶλλον δέ καί τό «Χριστός ἐγήγερται» ἀπό τόν ἀνωτέρω ἴδιον λόγον τοῦ Θεολόγου ἐλήφθη· ἐκεῖ γάρ λέγει ὁ Ἅγιος ἀμέσως μετά τό «Ὅσος τε ὁρατός καί ὅσος ἀόρατος» τό «Χριστός ἐκ νεκρῶν (ἐγήγερται δηλ.) συνεγείρεσθε»· ὁ δέ Θεολόγος Γρηγόριος ἔλαβε τοῦτο ἐκ τοῦ Ἀποστόλου εἰπόντος· «Χριστός ἐγήγερται ἐκ νεκρῶν, ἀπαρχή τῶν κεκοιμημένων ἐγένετο» (α' Κορ. ιε' 20).

Οὐρανοί λοιπόν, τούς ὁποίους καλεῖ ἐδῶ ὁ Μελωδός εἰς τό νά εὐφραίνωνται, εἶναι οἱ ἐν Οὐρανοῖς Ἄγγελοι, ὁμοίως καί γῆ, τήν ὁποίαν προσκαλεῖ εἰς τό νά ἀγαλλιᾶται, εἶναι οἱ ἐπὶ γῆς ἄνθρωποι²· ἢ καλεῖ κατὰ σχῆμα προσωποποιίας καί αὐτά τά ἄψυχα στοιχεῖα εἰς τό νά

εὐφρανθῶν διὰ τήν ὑπερβολήν τῆς χαρᾶς τῆς τοῦ Κυρίου ἀναστάσεως. Τοῦτο τό ἴδιον νόημα φανερώνουν καί τά παρακάτω λόγια τοῦ Μελωδοῦ, ἥγουν τό «Ἐορταζέτω δέ κόσμος ὁρατός τε ἅπας καί ἀόρατος»· κόσμον γάρ ὁρατόν ὀνομάζει τούς ἀνθρώπους, ἢ καί τόν αἰσθητόν ὅλον κόσμον κατὰ σχῆμα προσωποποιίας· Κόσμον δέ ἀόρατον, τάς ἀόρατους Δυνάμεις τῶν ἁγίων Ἀγγέλων· λέγει γάρ ὁ Θεολόγος Γρηγόριος· «Ἐστω κοινή πανήγυρις οὐρανίων καί ἐπιγείων Δυνάμεων· πείθομαι γάρ κακεῖνας συναγάλλεσθαι καί συμπανηγυρίζειν σήμερον, εἴπερ εἰσι φιλόανθρωποι καί φιλόθεοι» (Λόγος εἰς τά Γενέθλια).

1. Σωτηρία τοῦ ἀοράτου Κόσμου εἶναι κατὰ τόν σχολιαστήν τοῦ Θεολόγου Νικήταν, ἢ διότι εὐρέθῃ τό ἐκ τῶν ἑκατὸν προβάτων πλανηθέν, ὁ Ἀδάμ καί οἱ ἐξ Ἀδάμ, καί ἀνεπληρώθη τό ἐλλείπον, ἢ, μᾶλλον καί προσφυέστερον εἰπεῖν, διότι οἱ Ἄγγελοι, δυσκίνητοι ὄντες πρότερον εἰς τό κακόν, ἀλλ' οὐκ ἀκίνητοι, οὐ φύσει, ἀλλά χάριτι ἔλαβον σωτηρίαν τήν ἀτρεψίαν, μηκέτι φοβούμενοι τήν ἐπὶ τό χεῖρον μεταβολήν, καί τήν ἐκ ταύτης ἀπώλειαν. Διατί δέ λέγει ὅτι πᾶς ὁ ὁρατός Κόσμος ἐσώθη, εἰς καιρόν ὅπου πάντες οἱ ἄνθρωποι δέν ἐσώθησαν; Ἀποκρινόμεθα ὅτι λέγεται τοῦτο κατὰ τόν σκοπόν τοῦ Σωτῆρος, καθότι ὁ Χριστός ὑπέρ πάντων ἀπέθανε καί ἀνέστη· κατὰ δέ τήν ἔκβασιν τοῦ πράγματος μόνοι οἱ πιστεύσαντες καί τάς ἐντολάς τηρήσαντες ἐκεῖνοι ἐσώθησαν.

2. Λέγει δέ καί ὁ Ζωναράς· «Αἱ μέν οὐράνιαι Δυνάμεις εὐφραινέσθωσαν ἐπὶ τῇ σωτηρίᾳ τῶν ἀνθρώπων· εἰ γάρ, καθὼς ἔφη ὁ Κύριος, χαρά γίνεται ἐπὶ ἐνὶ ἁμαρτωλῷ μετανοοῦντι, πῶς οὐκ ἂν τά οὐράνια εὐφράνθησαν ἐπὶ τῇ ἀνθρωπίνῃ σωτηρίᾳ; Εὐφράνθησαν δέ καί ὅτι διὰ τῶν σωζομένων ἀναπληροῦται τό ἐκπεπτωκός ἐξ αὐτῶν οὐράνιον τάγμα· πληρωθῆναι γάρ δεῖ κακεῖνο, καί μή ἐλλιπῆ εἶναι τόν ἄνω Κόσμον, ὥς εἶπεν ὁ Θεολόγος Γρηγόριος· Πληρωθῆναι δεῖ τόν ἄνω Κόσμον· Χριστός κελεύει· μή ἀντιτείνωμεν· τά δέ ἐπίγεια ἀγαλλιάσθω (ἦτοι οἱ ἐν τῇ γῇ ἄνθρωποι), τῆς τυραννίδος τῶν Δαιμόνων ἀπαλλαγέντες, ὥς πληρωθῆναι τήν τοῦ Ἡσαίου πρόρρησιν τήν λέγουσαν· ἀφεῖλεν ὁ Θεός πᾶν δάκρυον ἀπό προσώπου τῆς γῆς» (ἦτοι ἀνθρώπου παντός). («Ἐορτοδρόμιον ἐκδ. «Ὁρθ. Κυψέλη» τόμος Β' σελ. 285-287).

ΚΥΡΙΑΚΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ 1999

Λόγος τοῦ Σεβ. Ἀχαΐας κ. Καλλινίκου μέ θέμα τό παρόν καί τό μέλλον τῆς Ὁρθοδοξίας

(συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Γ'

Κι ἔρχομαι στό ἐρώτημα ποιοί εἶναι τό μέλλον τῆς Ὁρθοδοξίας;

1 Κατ' ἀρχήν, Ὁρθοδοξία δέν ὑπάρχει στούς ἐτεροδόξους! Ὅλοι τους εἶναι αἰρετικοί καί τό ἴδιο εἶναι οἱ Παπικοί, οἱ Προτεστάντες, οἱ Μονοφυσίτες, οἱ Νεστοριανοί κ.λπ.

Δέν ὑπάρχει Ὁρθοδοξία, οὔτε στούς Νεοημερολογίτες πού ἀπό τό 1924 πού ἀπέκοψαν τούς ἑαυτούς ἀπ' τήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία καί ἔτσι κατέστησαν ἑαυτούς σχισματικούς καί αἰρετικούς. Ἡ αἵρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ τούς ἔχει ἤδη διαβρώσει! Οἱ Νεοημερολογίτες ἔχουν ἤδη περιπέσει καί σ' ἄλλες αἵρέσεις. Θά μείνουμε ὅμως μόνο στήν αἵρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Οἱ περισσότεροι ἐκκλησιαστικοί τους ἡγέτες θεωροῦν τόν Πάπα, ὡς ὀρθόδοξο ἐπίσκοπο, πρεσβύτερο ἀδελφό, τόν «πρῶτο» τῆς «Ἐκκλησίας» τους, μέ τόν ὁποῖο τίποτε δέν τούς χωρίζει! Ἔγιναν στήν οὐσία «οὐνίτες»! Φαίνεται δέ ὅτι μερικοί, ἂν ὄχι οἱ περισσότεροί τους ἔχουν καί ἐκκλησιαστική κοινωνία μέ τόν Πάπα, γιατί ἔτσι τούς ἐπιβάλλουν οἱ δυνάμεις πού τούς ἀνέδειξαν στούς θρόνους τους καί τούς στηρίζουν. Μερικούς δέ τούς ἐκδιάζουν στήν προδοσία τους αὐτή!

Μοῦ ἔχει κάνει ἰδιαίτερη ἐντύπωση τό ἐξῆς πρόσφατο γεγονός. Τόν Φεβρουάριο τοῦ παρελθόντος ἔτους, ὁ Πάπας ἀνεκήρυξε εἴκοσι νέους καρδινάλιους, ἀπό διάφορες χώρες. Τούς ἀπένειμε τόν τίτλο αὐτό σέ εἰδική τελετή. Στήν τελετή αὐτή, ἀπεκάλυψε ὅτι ὠνόμασε καρδινάλιους κι' ἄλλους πέντε, τά ὀνόματα τῶν ὁποίων δέν ἀπεκάλυψε! Τούς χαρακτήρισε ὡς «καρδινάλιους τῆς καρδίας» του, γιατί τά ὀνόματά τους τά γνωρίζει μόνον ὁ ἴδιος! Ἔτσι ἔκαναν στό παρελθόν καί οἱ προκάτοχοί του Πάπες, γιατί ἐφοβοῦντο μήπως κινδυνεύσει ἡ ζωή τους, ἂν ἀποκαλυφθοῦν ὅτι τά ἄτομα αὐτά ἔγιναν καρδινάλιο!

Ἐρωτῶ: μετά τήν κατάρρευση τοῦ κομμουνισμοῦ (πού καί ἐκεῖ, ὅσο ὑπῆρχε ὁ κομμουνισμός κανενός καρδινάλιου ἢ ἄλλου Παπικοῦ ἀξιωματοῦχου ἡ ζωή

δέν ἐκινδύνευσε), τουλάχιστον σήμερα, πουθενά στόν κόσμο δέν κινδυνεύει ἕνας Παπικός κληρικός, ἂν προαχθεῖ σέ καρδινάλιο! Τότε, γιατί ὁ Πάπας κρατάει μυστικά τά ὀνόματά τους;

Ἡ ἐξήγηση πού μπορεῖ νά δοθεῖ εἶναι μία. Ὅτι τά πρόσωπα αὐτά, πού ἔκανε καρδινάλιους ὁ Πάπας εἶναι «Ὁρθόδοξοι» ἱερωμένοι, δηλαδή κληρικοί Νεοημερολογίτες!

Καί δέν ἀποκαλύπτει τά ὀνόματά τους ὁ Πάπας, γιά νά μποροῦν νά ἐργάζονται ἀνεμπόδιστα στίς Ἐκκλησίες τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ, διαβρώνοντας τίς συνειδήσεις τῶν Νεοημερολογιτῶν!

Πολλοί Νεοημερολογίτες, ἱερωμένοι ἐζήλωσαν τήν δόξαν τοῦ Βησσαρίωνος Νικαίας! Πολλοί ἐσπούδασαν σέ Παπικά Πανεπιστήμια κι ἔγιναν διδάκτορες τῆς αἰρετικῆς Παπικῆς θεολογίας, ὅπως ὁ κ. Βαρθολομαῖος.

Λέγεται ὅτι ἕνας τέτοιος «καρδινάλιος τῆς καρδίας» τοῦ Πάπα, ἦταν ὁ διαβόητος ἐκεῖνος Μητροπολίτης Λένινγκραντ Νικόδημος, ὁ ὁποῖος παρεχώρησε ὁ Θεός καί πέθανε πρό ἐτῶν στά πόδια τοῦ Πάπα!

Καί δέν πρέπει νά ἀμφιβάλλει κανεῖς ὅτι πολλοί Οἰκουμενιστές Νεοημερολογίτες ρασοφόροι τύπου Ἀθηναγόρα, Παρθενίου Ἀλεξανδρείας, Μελίτωνος Χαλκιδόνος θά μπορούσαν νά εἶχαν ἀποκτήσει τό τίτλο αὐτό τῆς προδοσίας τοῦ «καρδινάλιου τῆς καρδίας» τοῦ Πάπα!

Οἱ Νεοημερολογίτες μοναχοί καί ἰδιαίτερα τῶν ἀγιορειτικῶν Μονῶν περί ἄλλων μεριμνοῦν καί τυρβάζουν καί ὄχι περί τοῦ ἐνός τῆς ὀρθοδοξίας, περί τῆς ὁποίας «ἔστι χρεία». Ἀσχολοῦνται πῶς θ' ἀποκτήσουν ἕνα προσήλυτον, γιά ν' αὐξήσουν τήν ἐπιρροή τους κι' ὅταν τό κατορθώσουν, ὡς ἄλλοι Φαρισαῖοι, κάνουν αὐτόν «υἱόν γεένης διπλότερον» τοῦ ἑαυτοῦ των (Ματθ. κγ', 15). Λυπεῖται κανεῖς ὅταν συγκρίνει τά ἐνδιαφέροντα τῶν Νεοημερολογιτῶν μοναχῶν μέ τά ἐνδιαφέροντα τῶν ἀρχαίων μοναχῶν, πού ἦταν ὄχι μόνο ἡ νήψη, ἀλλά κι' ἡ ὁμολογία τῆς

ὁρθῆς Πίστewς. Γιατί χωρίς Ὁρθόδοξο Πίστη δέν ὑπάρχει σωτηρία. Δέν ὑπάρχει νήψη. Πού εἶναι σήμερα οἱ ὁμολογητές μοναχοὶ τοῦ Ἁγίου Ὁρους πού ὑπῆρξαν ἐπὶ Βέκκου;

Τέλος καί ὁ λαός τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ δέν βρίσκεται σέ καλύτερη κατάσταση. Ἀνάλογα μέ τούς ποιμένες καί τούς μοναχοὺς του εἶναι κι' αὐτός σέ πνευματική ἀφασία!

Θά ρωτήση κανείς: Μά δέν θρησκευοῦν οἱ Νεοημερολογίτες;

Βεβαίως, θρησκευοῦν! Γεμίζουν οἱ Ἐκκλησίες τους! Ἀλλά καί τῶν Παπικῶν καί τῶν Προτεσταντῶν καί ὅλων τῶν ἄλλων αἰρετικῶν γεμίζουν οἱ ναοί. Καί τί μ' αὐτό; Θρησκευοῦν ὅχι κατ' ὁρθόδοξο τρόπο!

Ὁ Ὁρθόδοξος τρόπος γιά νά θρησκεύει κανείς εἶναι ἡ σωστή θεραπεία τῆς ψυχῆς. Κι' ἡ θεραπεία αὐτή συντελεῖται μόνο μέσα στούς κόλπους τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας, πού εἶναι τό μοναδικό νοσοκομεῖο σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου. Καί ὑπάρχει ἡ σωτηρία μόνο μέσα στό νοσοκομεῖο πού λέγεται Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία γιατί μόνο σ' αὐτή ὑπάρχει ἡ ὁρθή ἱατρική, πού εἶναι ἡ ὁρθή πίστη κι' ἐκτελεῖται ἀπό τούς πραγματικούς ἱατρούς, πού εἶναι οἱ ἐπίσκοποι κι' οἱ λοιποὶ κληρικοί.

Ὁ λαός τῶν Νεοημερολογιτῶν ἔχασε αὐτόν τόν προσανατολισμόν. Ἐπαυσε νά ἐνδιαφέρεται γιά τήν ὁρθή πίστη πού εἶναι τό ἀπαραίτητο στοιχεῖο γιά τήν σωτηρία μας.

Τόν ἐνδιαφέρει ὁ εὐσεβισμός κι' ὅχι ἡ κατά Χριστόν εὐσέβεια πού διδάσκει ἡ Ὁρθοδοξία. Τόν ἐνδιαφέρει οἱ Ἐκκλησιαστικοὶ ἀγῶνες τοῦ τύπου ποιός θά γίνεи δεσπότης κι' ὅχι ἡ ἀναζήτηση Ὁρθόδοξου πνευματικοῦ ὁδηγοῦ γέροντος, πού θά τόν χειραγωγήσῃ στή σωτηρία. Τόν ἐνδιαφέρει ὁ Ἀντίχριστος κι' ὅχι ὁ Χριστός! Ὁχι βέβαια, ὅτι ὁ Ἀντίχριστος δέν εἶναι θέμα. Ἀσφαλῶς εἶναι, ἀλλά ὁ χριστιανός πρῶτα ἐνδιαφέρεται νά ἀρέσει στόν Χριστό κι' ὕστερα μπορεῖ καί πρέπει νά πολεμήσῃ τίς δυνάμεις τοῦ Ἀντιχρίστου. Γιατί τί ἀγῶνα μπορεῖ νά κάνει κατά τοῦ Ἀντιχρίστου ἕνας ἄνθρωπος, πού ζεῖ μέσα στήν ἁμαρτία, δέν ἐξομολογεῖται, δέν κοινωνεῖ, δέν ἐκκλησιάζεται, δέν ὑπακούει στόν ἐπίσκοπό του;

Τά τελευταῖα χρόνια, ἴσως, ἔχουμε κουρασθεῖ ν' ἀκοῦμε συνέχεια γιά τόν ἐρχομό τοῦ Ἀντιχρίστου. Γιά τό χάραγμα στούς πιστοὺς μέ τόν ἀριθμό 666, πού θά προηγηθῇ τῆς βασιλείας του.

Πράγματι ἔγιναν πολλές ἔμμεσες προσπάθειες ἀπό τήν πολιτεία γιά τήν προετοιμασία αὐτή. Δέν πέρασε ὁ σάλος πού δημιουργήθηκε μέ τίς ὑπό ἔκδοση ἠλεκτρονικές ταυτότητες. Οἱ συνέπειες τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ περιδότου ΕΚΑΜ κρέμονται σάν ἄλλη «Δαμόκλεια σπάθη» πάνω ἀπό τά κεφάλια μας.

Ἐγιναν βέβαια κινητοποιήσεις τῶν εὐσεβῶν Χριστιανῶν, ἀλλά ὅχι ὅσες καί ὅπως ἔπρεπε νά γίνουν ὅταν «πίστις ἐστὶ τό κινδυνεύον».

Εἶχαμε τήν ἀφέλεια νά πιστεύουμε, ὅτι οἱ κυβερνῶντες ἐπῆραν τό μήνυμά μας μέ τίς κινητοποιήσεις μας. Καί δέν καταλάβαμε, ὅτι προσποιοῦνται. Ψάχνουν νά βροῦν ἄλλους τρόπους πῶς ἀφανεῖς γιά τούς ἀδαεῖς προκειμένου νά ἐφαρμόσουν αὐτά πού ἔχουν ὑποσχεθεῖ στούς «Εὐρωπαίους» ἐταίρους, τούς φράγκους τῆς Δύσεως!

Ἀπὸ δημοσιεύματα τόσο τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ὅσο καί τοῦ πολιτικοῦ τύπου μαθαίνουμε πολὺ ἀνησυχητικά πράγματα. Παραδείγματος χάριν σέ μεγάλη ἡμερήσια ἐφημερίδα πρό ἡμερῶν ἐδημοσιεύθηκε ἕνα ἄρθρο πού ἀφοροῦσε τά κινητὰ τηλέφωνα. Αὐτὰ λοιπόν, τά ὁποῖα μᾶς τά εἶχαν παρουσιάσει ὡς τόν ἀσφαλέστερο τρόπο τηλεπικοινωνίας, ἀποκαλύπτει τό ἄρθρο αὐτό, ὅτι ὅχι μόνο εἶναι ἀνασφαλῆ γιά τίς ἐπικοινωνίες τοῦ κατόχου τους, ἀλλά εἶναι ἐπικίνδυνα γιά τόν ἐντοπισμό τοῦ ὅπου καί ἂν βρίσκεται ἀκόμη καί σέ ἄλλη χώρα ἀπὸ τήν δική του μέ τό σύστημα «περιαγωγῆς» ἐντοπίζεται ὁ κάτοχος ἀκριβῶς ὅπου καί ἂν βρίσκεται.

Ἐπίσης στήν Ἀμερική στή σύγχρονη αὐτή Βαβυλωνία τελευταῖα βρῆκαν ἄλλο τρόπο γιά νά δεσμεύσουν τήν ἐλευθερία τῶν ἀνθρώπων. Ἐτσι «ἐπιστήμονες» προφασίστηκαν ὅτι γιά νά μὴ χάνονται τά μικρά παιδιά μποροῦν νά τοὺς ἐμφυτεύσουν ἕνα μικροσίπ στό δέρμα τους μέ τό ὁποῖο θά μποροῦν νά τά ἐντοπίζουν ὅπου κι' ἂν βρίσκονται. Εἴτε δηλαδή ἔπασαν θύματα ἀπαγωγῆς, εἴτε ἔπαθαν κάποιο ἀτύχημα ἀπὸ ἀμέλεια τῶν γονέων τους.

Βλέπετε ἀδελφοί μου μέ τί τρόπο προσπαθοῦν νά μᾶς ἀφαιρέσουν τό μέγιστο ἀγαθὸ τῆς ἐλευθερίας μας μέ τό ὁποῖο μᾶς προέκισε ὁ Θεός.

Ἴσως σᾶς φαίνονται λίγο μακρυνὰ καί ἀπραγματοποίητα γιά τήν πατρίδα μας αὐτά. Ἀλλά σήμερα εὐλαβεῖς Χριστιανοὶ εἶχαν τήν καλωσύνη νά μέ πληροφορήσουν γιά ἕνα περιστατικό πού ἐσυνέβη σέ δικό μας ἄνθρωπο σέ κάποιον ἀδελφό. Αὐτός ἔλαβε εἰδοποίηση ἀπὸ τήν ὑπηρεσία συνταξιοδοτήσεώς του νά παραλάβῃ τήν σχετική ἠλεκτρονική κάρτα ἀπαραιτήτως ἐντός λίγων ἡμερῶν. Μέ τήν ἀπειλή, ὅτι σέ ἀντίθετη περίπτωση θά τοῦ ἀφαιρέσουν τήν σύνταξη καί τό δικαίωμα τῆς ἱατροφαρμακευτικῆς περιθάλψεως καί αὐτοῦ καί τῆς οἰκογενείας του.

Αὐτά τά ἐλάχιστα μᾶς προειδοποιοῦν, ὅτι μᾶς περιμένουν πολλὰ καί μεγάλα δεινά! Πῶς θά τά ἀντιμετωπίσουμε λοιπόν; Μόνο μέ σθεναρό, ἀγωνιστικό φρόνημα καί τήν βοήθεια τοῦ Θεοῦ.

Παρά ταῦτα πιστεύουμε ἀκράδαντα, πῶς ὅπου «ἐπλεόνασεν ἡ ἁμαρτία, ὑπερεπερίσευσεν ἡ χάρις» (Ρωμ. ε', 20). Πιστεύουμε πῶς καί μέσα στό χώρο

της αποστασίας του Νεοημερολογιτισμού υπάρχουν καλοδιάθετες ψυχές, πού για διάφορους λόγους είναι μπλεγμένες στα «γρανάζια» του και όταν διανοιγούν οι όφθαλμοί των ανθρώπων αυτών θα ιδούν τον κρημνόν πού ώδηγούνται από τους ήγέτες τους και θα θελήσουν να επανακάμψουν στην Έκκλησία.

Τό πρόβλημα όμως είναι, εάν εμείς είμεθα σέ θέση να αναπαύσουμε τους ανθρώπους αυτούς ν' ανοίξουμε την άγκαλιά μας και να τους δεχθούμε όπως ο στοργικός εκείνος πατέρας της παραβολής δέχθηκε τον άσωτεύσαντα νεώτερο γιό του.

Ευχόμαστε και προσευχόμαστε όλοι οι Νεοημερολογίτες πολλοί εκ των οποίων είναι συγγενείς μας να δώσει ο Θεός σύντομα να ανανήψουν και να ξεφύγουν από την αίρεση του Οικουμενισμού, πού είναι ή μεγάλη αίρεσις της εποχής μας.

Και θα πρέπει να τονίσωμεν στό σημείο αυτό, ότι ο Οικουμενισμός δεν άρκείται πλέον στό να νοθεύσει τά δόγματα της όρθης πίστεως, έφθασε στό σημείο να επιχειρεί να νοθεύσει και αυτό τό αγιολόγιο της Έκκλησίας διά της αγιοποιήσεως προσώπων, τά όποία ο Θεός δεν έφανερώσε διά θείων σημείων ότι θέλει να τιμᾷ ή Έκκλησία ως αγίους. Γι' αυτό ή Έκκλησία μᾶς άρνείται να δεχθεί ως αγίους της, όσους οι Οικουμενιστές Πατριάρχες του Φαναρίου και ή κρατική έκκλησία του κ. Χριστοδούλου επιβάλλουν στους όπαδούς τους να τιμούν. Έμείς σεβόμαστε και τιμᾶμε τους αγίους πού είχε ή Έκκλησία μας μέχρι τό 1924 και όσους έδειξε ο Θεός διά θαυμαστών σημείων, όπως ο άγιος Νεκτάριος και όσους μέ όρθόδοξα πάντα κριτήρια θα ανακηρύξει στό μέλλον! Για να γίνει πιο κατανοητή αυτή ή διαφορά κριτηρίων μεταξύ ήμῶν των Όρθοδόξων και των αίρετικῶν Οικουμενιστῶν, άξίζει να αναφέρω τό παράδειγμα του έπισκόπου Σμύρνης Χρυσοστόμου τόν όποιο οι Νεοημερολογίτες ανακήρυξαν και έορτάζουν ως άγιο της Έκκλησίας τους. Ό έν λόγω έπίσκοπος Σμύρνης μπορεί να είναι έθνομάρτυρας σέ καμμία όμως περίπτωση δεν είναι άγιος της Έκκλησίας για τόν άπλούστατο λόγο ότι ήταν μασώνος. Είναι ποτέ δυνατόν ένας μασώνος, πού είναι άρνητής του Χριστού να είναι άγιος της Έκκλησίας; Τώρα ακούσαμε, ότι ένδεχομένως ή Νεοημερολογίτικη Έκκλησία της Ελλάδος θα ανακηρύξει ως άγιο και τόν Αθανάσιο Διάκο! Αύριο δεν αποκλείεται τόν Παπαφλέσσα και τους λοιπούς ήρωες της επαναστάσεως του 1821 οι όποιοι σάν ήρωες είναι σεβαστοί δεν είναι όμως και άγιοι!

Κι' έρχόμαστε τώρα στην Όρθόδοξη Έκκλησία, στην Έκκλησία μας, άπ' την όποία ο διάβολος από την εποχή των Αποστόλων κόβει κάθε φορά κι' ένα κομμάτι, όσους δηλαδή δεν είναι συνειδητά μέλη της, όσους νεκρώθηκαν. Κι' έτσι οι αποκομμένοι σχημάτισαν τίς μέχρι σήμερα υπάρχουσες αίρετικές

ή σχισματικές κοινότητές τους, όπως είναι οι Παπικοί, οι Προτεστάντες, οι Μονοφυσίτες κλπ.

Τό 1924 απέκόπησαν άπ' την Έκκλησία οι Νεοημερολογίτες.

Άλλά και μετά, όσοι έξακολούθησαν να άκολουθούν τό παλαιό ήμερολόγιο δεν παρέμειναν όλοι ένωμένοι στους κόλπους της Έκκλησίας. Πολλούς έπλάνησε ο διάβολος και άπεμακρύνθησαν άπ' αυτή κι' έσχημάτισαν τίς διάφορες ομάδες, παρατάξεις και φατρίες προς χαρά μεγάλη του διαβόλου! Είναι πράγματι αυτό μια έπιτυχία του κοσμοκράτορος του αιώνος τούτου του διαβόλου.

Όμως ή έκκλησία έμεινε και θα μένει άν θέλει ο Θεός έως της συντελείας των αιώνων.

α) Η Όρθόδοξη Έκκλησία από τά έκατομμύρια και δισεκατομμύρια των ανθρώπων πού σήμερα ζούν πάνω στη γή, περιλαμβάνει σήμερα στους κόλπους της λίγες μόνον έκατοντάδες χιλιάδες.

Άλλά αυτό δεν έχει σημασία! Θα εύχόμασταν όλοι οι άνθρωποι της γής να ήταν στους κόλπους της Έκκλησίας, γιατί ο Θεός «πάντας ανθρώπους θέλει σωθῆναι και εις έπίγνωσιν άληθείας έλθειν» (Α' Τιμ. β', 4). Καίτοι, λοιπόν, όλοι είναι «κλητοί» λίγοι όμως είναι οι «έκλεκτοί», όσοι είναι μέλη της Όρθόδοξης Έκκλησίας. Αυτοί είναι τό «μικρόν ποίμνιον», τό έκλεκτόν «λείμα». Και πολύ φοβόμεθα, όσο θα πλησιάζει ή συντέλεια του κόσμου, τό «μικρό ποίμνιον» θα γίνεται μικρότερο. Και οι αίτίες θα είναι πολλές.

Πρώτα-πρώτα, οι δικές μας άμαρτίες και άδυναμίες. Κατ' άρχήν ήμῶν των ποιμένων κι' ύστερα ύμῶν, δηλαδή του ποιμνίου. Και δεύτερον, ή αποστασία του κόσμου θα παρασύρει «εί δυνατόν και τους έκλεκτούς».

Δέν συμεριζόμεθα την άποψη των Νεοημερολογιτών, πώς τάχα ο 21ος αιώνας, θα είναι ο αιώνας της Όρθοδοξίας. Και τά λέγει αυτά ο κ. Βαρθολομαίος! Ποιάς Όρθοδοξίας, κ. Βαρθολομαίε; Αυτής της Όρθοδοξίας, πού πουλήσατε σεΐς και λοιποί έπίσκοποι σας στον Πάπα και στις άλλες αίρέσεις; Νά την χαιρέσθε την «όρθοδοξία» σας αυτή! Για μᾶς αυτή ή όρθοδοξία είναι κακοδοξία!

Βεβαίως, πολλοί θα λυπηθούν, για την άποψη μας αυτή. Μερικοί ίσως σκανδαλισθούν! Όμως, ή Όρθοδοξία δεν μετριέται μέ τους αριθμούς των πιστών πού την άκολουθούν. Μετριέται μόνο μέ την άλήθεια. Γι' αυτό πολύ όρθά ο άγιος Νικηφόρος ο Όμολογητής Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως κατά την εποχή της εικονομαχίας έλεγε:

«Εί δέ και πάνυ όλίγοι έν τη Όρθοδοξία και εύσεβεία διαμείνωσιν, ούτοι εισιν Έκκλησία και τό κύρος και ή προστασία των έκκλησιαστικῶν θεσμῶν έν αυτοίς κείται».

Δηλαδή «Κι ἂν ἀκόμη πάρα πολύ λίγοι μέινουν στήν Ὁρθοδοξία αὐτοί εἶναι ἡ Ἐκκλησία κι' αὐτοί ἔχουν τό κύρος καί τήν ἐξουσία νά διαχειρίζονται τά ἐκκλησιαστικά».

Ὁ δέ ἁγ. Θεόδωρος ὁ Στουδίτης πού τήν ἐποχή τῆς εἰκονομαχίας ἦταν ὁ στύλος τῆς Ὁρθοδοξίας παρατηρεῖ:

«Μή δῶμεν σκάνδαλον τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Θεοῦ, ἣτις ἐστίν καί ἐν τρισίν Ὁρθοδόξοις ὀριζομένη».

Δηλαδή κατὰ τόν ἅγιο Θεόδωρο τόν Στουδίτη καί τρεῖς ἄνθρωποι ἂν παραμείνουν πιστοί στήν Ὁρθοδοξία αὐτοί καί μόνον ἀποτελοῦν τήν Ἐκκλησία!

Ἄς μή λοιπόν σκανδαλίζεται κανένας διότι λέγουμεν φοβούμεθα ὅτι ἀριθμητικῶς ἡ Ἐκκλησία μας ἴσως κινδυνεύσει εἰς τό μέλλον νά ἐλαττωθεῖ.

Εἰλικρινῶς, φοβούμεθα ὅτι πολλοί ἀκόμη θά ἀγαπήσουν τόν νῦν αἰῶνα, ὡς ὁ Δημᾶς περί τοῦ ὁποίου ὁμιλεῖ ὁ Ἀπ. Παῦλος καί θά ἐγκαταλείψουν τήν μάνδραν τῆς Ἐκκλησίας.

Φοβούμεθα πολλοί ἀκόμη θ' ἀποσχισθοῦν ἀπό τήν Ἐκκλησίαν αὐτοαφορίζοντες τόν ἑαυτόν τους καί ἰδρύνοντες παρασυναγωγές «πλανῶντες καί πλανώμενοι»!

Ζοῦμε ὄντως σέ ἐσχάτους καιρούς στούς ὁποίους κινδυνεύουν νά πλανηθοῦν καί οἱ ἐκλεκτοί καί νά εὔρεθοῦν ἐκτός Ἐκκλησίας, παρασυρόμενοι ἀπό τίς δυνάμεις τοῦ Ἀντιχρίστου ὁ ὁποῖος ἀκόμη καί θά θαυματουργεῖ ψευδῶς γιά νά ἐξαπατᾷ τούς πιστούς!

Πρόσχωμεν ἀδελφοί! Μήν ἀποκοποῦμε ἀπ' τήν Ἐκκλησία γιατί ἔξω ἀπό τήν Ἐκκλησία δέν σωζόμαστε. Κανείς δέν μπορεῖ νά μᾶς σώσει, ἔστω καί ἂν θαυματουργεῖ. Εἶδατε τί λέγει ἡ Ἁγία Γραφή: «Πολλοί ἐροῦσί μοι ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ· Κύριε Κύριε, οὐ τῷ σῷ ὀνόματι προεφητεύσαμεν, καί τῷ σῷ ὀνόματι δαιμόνια ἐξεβάλομεν, καί τῷ σῷ ὀνόματι δυνάμεις πολλὰς ἐποιήσαμεν; καί τότε ὁμολογήσω αὐτοῖς ὅτι οὐδέποτε ἔγνων ὑμᾶς· ἀποχωρεῖτε ἀπ' ἐμοῦ οἱ ἐργαζόμενοι τήν ἀνομίαν» (Ματθ. ζ', 22-23).

Πόσοι τέτοιοι θαυματουργοί ἀγύρτες θά προσπαθήσουν νά ἀποσπάσουν τά πρόβατα τοῦ Χριστοῦ ἀπό τήν ποίμνην τῆς Ἐκκλησίας; ὦ, οἱ δυστυχεῖς! Δέν γνωρίζουν ὅποια φρικτή τιμωρία τοῦ Θεοῦ τούς ἀναμένει, ἂν δέν μετανοήσουν εἰλικρινῶς καί δέν κλαύσουν πικρά γιά τό κακό πού κάμνουν στήν Ἐκκλησία.

β) Οἱ ποιμένες τῆς Ἐκκλησίας κι' ἰδιαίτερα ἐμεῖς οἱ ἐπίσκοποι ὁσημέραι θά ὑφίστάμεθα μεγαλύτερες δοκιμασίες. Τοῦτο δέ θά ὀφείλεται διότι ὅπως πάντοτε οἱ αἵρετικοί, ἔτσι καί τώρα ὅλες οἱ σκοτεινές δυνάμεις στρέφονται καί θά στρέφονται κατὰ τῶν ἐπισκόπων τῆς Ἐκκλησίας, οἱ ὁποῖοι ὠρίσθησαν ἀπ' τό Θεό ὡς διάδοχοι τῶν Ἀποστόλων, ὡς φορεῖς τῆς

ἀληθοῦς πίστεως.

Ἀνέκαθεν οἱ αἵρετικοί ὅταν ἤθελαν νά πλήξουν τήν Ὁρθοδοξία ἐστρέφοντο πάντα κατὰ τῶν ἐπισκόπων. Ἔτσι καί σήμερα, ἀλλά καί στό μέλλον οἱ ἐπίσκοποι, εἴμεθα καί θά εἴμεθα στό στόχαστρο ὅλων τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων, οἱ ὁποῖες θέλουν τόν ἐξευτελισμό τοῦ ἐπισκοπικοῦ θεσμοῦ, τήν ἀνυποληψίαν τῶν ἀξίων ἐπισκόπων, τήν ἀνυπακοή στίς ἐντολές τους καί τήν ἀξίωση νά κρίνουν ὡς ὑπατοὶ κριτές τίς ἀποφάσεις τους.

Ὅμως, ὅλα αὐτά εἶναι ξένα ἀπό τήν Ὁρθόδοξη διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας μας, ἡ ὁποία ἔθεσε ἐπὶ κεφαλῆς τῆς διοικήσεώς της ὡς ποιμένες τούς ἐπισκόπους καί τούς λοιπούς ὑπὸ αὐτούς κληρικούς. Γιά τούς Ἀποστόλους καί τούς τούτου διαδόχους, πού εἶναι οἱ ἐπίσκοποι, εἶναι ὁ Κύριος «ὁ ἀκούων ὑμῶν ἐμοῦ ἀκούει, καί ὁ ἀθετῶν ὑμᾶς ἐμέ ἀθετεῖ· ὁ δέ ἐμέ ἀθετῶν ἀθετεῖ τόν ἀποστείλαντά με» (Λουκ. ι', 16).

Δηλαδή: «ἐκεῖνος πού ὑπακούει εἰς σᾶς ὑπακούει εἰς ἐμέ καί ἐκεῖνος πού παρακούει σᾶς, παρακούει ἐμέ ἐκεῖνος δέ πού παρακούει ἐμέ, παρακούει τόν Θεόν, πού μέ ἔστειλε σωτήρα εἰς τόν κόσμον» (Ἑρμηνεία Ι.Θ. Κολιτσάρα).

Σήμερα, δυστυχῶς, παρατηρεῖται ἡ ἀσέβεια, ἃτομα τά ὁποῖα ὡς ἐπὶ τό πλεῖστον δέν ἀνήκουν στήν Ἐκκλησία, ἀλλά σέ παρασυναγωγές ψευδοπαλαισημερολογιτῶν, ἄλλοι μὲν καθηρημένοι πρῶην κληρικοί καί ἄλλοι ἀδέσποτοι, νά καταφέρονται μέ πρωτοφανῆ ἀσέβεια καί ἐμπάθεια κατὰ τῶν ἐπισκόπων τῆς Ἐκκλησίας μας καί ἰδιαίτερα κατὰ τοῦ σεπτοῦ προσώπου τοῦ Προκαθημένου Αὐτῆς, τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου μας κ.κ. Χρυσόστομου, ὁ ὁποῖος ἐλευκάνθη εἰς τήν ἀμόλυντον διακονίαν τῆς Ὁρθοδοξίας καί προσέφερεν σ' αὐτήν ὅλες τίς δυνάμεις τοῦ ἀνυπολογίστου σημασίας ὑπηρεσίας.

Οἱ ἐπίσκοποι τῆς Ἐκκλησίας καί σήμερον καί εἰς τό μέλλον, ὅσοι ἔχουν καί θά ἔχουν φόβον Θεοῦ σηκώνουν καί θά σηκώνουν ὄντως σταυρόν. Ὁ σταυρός αὐτός εἶναι καί θά εἶναι πιό ἐπώδυνος καί βαρὺς, ἂν προέρχεται ἀπὸ πιστά τῆς Ἐκκλησίας τέκνα, τά ὁποῖα τυχόν θά θελήσουν νά ὑψώσουν ἑαυτούς πάνω ἀπ' τούς ἐπισκόπους!

Τά γνήσια καί πιστά τέκνα γνωρίζουν ὅτι ὀφείλουν νά σέβονται καί ὑπακούουν στίς ἐντολές τῶν ποιμένων τους, τῶν ἐπισκόπων καί τῶν ἀφοσιωμένων σ' αὐτούς κληρικῶν. Παρατηρήθη ἀτυχῶς τό φαινόμενον κληρικοί νά ἀπαιτοῦν τυφλήν ἀφοσίωσιν καί ἀδιάκριτον ὑπακοήν στό πρόσωπό τους ἀπὸ τούς πιστούς, τούς ὁποῖους στρέφουν σέ ἀνυπακοή καί σέ ἀσέβεια στούς ἐπισκόπους των. Αὐτά τά ἃτομα εἶναι ξένα ἀπ' τήν Ὁρθοδοξία καί νεκρά μέλη τῆς Ἐκκλησίας.

Ὡς ἐκ τούτου, ἂν τό φαινόμενον αὐτό τό τόσο δυ-

σάρεστο τό νά ὑψώνει ὁ κάθε κληρικός ἢ μοναχός ἢ λαϊκός τό ἀνάστημά του πάνω ἀπ' τοὺς ἐπισκόπους καί νά ἐλέγχει μέ ἀσέβεια τίς ἐνέργειες τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καί τῶν μελῶν της, ἡ Ἐκκλησία μας θά ἀντιμετωπίσει πολύ μεγάλας περιπετείας, πρὸς χάραν τῶν ὑπεναντίων.

Τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ὅλοι μαζί ποιμένες καί ποιμνιο θά ἔπρεπε νά εἴμεθα ἀπόρθητο φρούριο γιά κάθε ἐχθρό, ὅποιοι ἀνοίγουν «κερκόπορτες» εἶναι προδότες! Δουλεύουν γιά τοὺς ὑπεναντίους, τοὺς ἐκτός Ἐκκλησίας, τοὺς αἰρετικούς, τοὺς μασῶνους, τοὺς Νεοημερολογίτες, τοὺς ἀπεσχισμένους ἢ καθηρημένους.

Ἄς εὐχηθοῦμε οἱ προδοσίες στὴν Ἐκκλησία μας νά σταματήσουν ἐδῶ.

γ) Οἱ μοναχοὶ εἶναι ἡ ἐμπροσθοφυλακὴ τῆς Ἐκκλησίας μας. Ὁ μοναχισμός μας εἶναι ὅ,τι καλύτερο ἔχει ἡ Ὁρθοδοξία. Εἶναι ἡ δύναμή Της κι' ἡ δόξα Της. Οἱ περισσότεροι ἅγιοι τοῦ Παραδείσου σμίλευσαν τίς ψυχές τους στὴν ἔρημο, μέ τὴν νήψη, τὴν προσευχή, τὴν ἄσκηση καί τὴν ὑπακοή.

Σήμερα ὁ Ὁρθόδοξος μοναχισμός βάλλεται ἀπὸ πολλοὺς ἐχθρούς! Κινδυνεύει νά πάψει νά εἶναι Ὁρθόδοξος καί νά καταστῇ φράγκικος. Τὴ δοκιμασία αὐτὴ ὑπέστη πρόσφατα καί ἡ Ἐκκλησία μας, ἡ ὁποία δέν ὑπέκυψε στὸν πειρασμό αὐτό.

Ὅσο θά ἔχουμε Ὁρθόδοξο μοναχισμό, θά ὑπάρχει Ὁρθοδοξία! Ἄν ἀπωλέσουμε τὸν μοναχισμό αὐτό, θά κινδυνεύσει τὸν μέγιστο κίνδυνο ἡ Ὁρθοδοξία!

Αὐτό τὸν Ὁρθόδοξο μοναχισμό πού θεραπεύει τὴν ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου ἔχει ἀπόλυτη ἀνάγκη σήμερα ἡ Ἐκκλησία κι' ὅχι ἀπὸ τὸν δυτικὸ τύπου φράγκικο μοναχισμό τῶν ἱεραποστολικῶν ταγμάτων μιᾶς κεντρικῆς Μονῆς καί πολλῶν θυγατρικῶν Μονῶν πού ὑπονομεύει τὸ θεόδοτο θεσμό τῶν ἐπισκόπων.

Ἄν ἡ Ἐκκλησία ἀφήσει καί εὐδοκιμήσει ὁ φράγκικος μοναχισμός τὸ μέλλον τῆς Ὁρθοδοξίας θά εἶναι ζοφερό.

δ) Ἀκόμη τό λαϊκὸ στοιχεῖο τῆς Ἐκκλησίας μας οἱ πιστοὶ μέχρι στιγμῆς στάθηκαν πάντα στό πλευρό Της. Αὐτοὶ κυρίως ὠρθωσαν τό ἀνάστημά τους τό 1924 στό Χρυσόστομο Παπαδόπουλο φωνάζοντας «μᾶς φραγκέψανε»!

Αὐτοὶ κράτησαν τὸν ἀγῶνα μέχρι τό 1935 πού ἦλθε στὴν Ἐκκλησία ὁ ἡγέτης μας ὁ πρῶν Φλωρίνης Χρυσόστομος.

Αὐτοὶ ἔμειναν πιστοὶ στὴν Ἐκκλησία τό 1995 μέ τὸ ἄφρον ἐκεῖνο πραξικόπημα τῶν Παϊσίου Λουλουργᾶ καί Εὐθυμίου Ὁρφανοῦ.

Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι μέ τοὺς μοναχοὺς μας καί τὸν

ιερό μας κλῆρο, ἀποτελοῦν τό λαὸ τοῦ Θεοῦ πού ἀποτελεῖ τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, τὸν φύλακα τῆς Ὁρθοδοξίας.

Αὐτὸν ὅμως τό λαὸ τοῦ Θεοῦ, ἐμεῖς οἱ ποιμένες ἔχουμε χρέος νά μὴν ἀφήνουμε ἀποίμαντο, ἀβοήθητο, ἀχειραγώγητο. Νά μὴν τὸν ἀπογοητεύσουμε, γιατί πολλές φορές μέχρι σήμερα τὸν ἀπογοητεύσαμε μέ τίς ἀδυναμίες καί τίς ἰδιοτελείες μας. Νά τὸν καταλαβαίνουμε ἔστω κι' ἂν ἀκόμα δέν συμφωνοῦμε μαζί του, γιατί συμβαίνει ἀπὸ ἔλλειψη καλῆς πληροφόρησης νά ἔχει διαφορετικὴ γνώμη, ὅπως συνέβει πρόσφατα, ὅπου ἡ Ἱερὰ Σύνοδος μας ἀπέσυρε τὸν κατὰ τὰ ἄλλα ἐξαίρετο Καταστατικὸ Χάρτη, γιά νά δείξη τὴν κατανόησή Της στὴν ἀδυναμία του νά καταλάβει τὴν μεγάλη σημασία τούτου στὴν ὀρθὴ διοργάνωσή Της.

Αὐτός ὁ λαὸς ἀποτελεῖ ὅτι καλύτερο ἔχει σήμερα ἡ ἀγωνιζομένη Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία! Τοῦ ἀξίζει ἡ εὐγνωμοσύνη μας καί οἱ εὐχαριστίες μας. Αὐτός ὁ λαὸς μέ τό ἀκμαῖο Ὁρθόδοξο φρόνημά του ἀποτελεῖ τὴν καλύτερη ἐγγύηση γιά τὸ εὐδαίμονο μέλλον τῆς Ἐκκλησίας μας ἀρκεῖ κι' ἐμεῖς οἱ ποιμένες, οἱ ἐπίσκοποι νά ἀρθοῦμε στό ἐπιβαλλόμενο ὕψος τῶν περιστάσεων, νά μὴν εἴμεθα κοντόφθαλμοι, νά βλέπουμε τὸ ἀληθές συμφέρον τῆς Ἐκκλησίας, νά ἀγκαλιάσουμε τοὺς νέους ἀνθρώπους, τοὺς νέους κληρικούς μας, στοὺς ὁποίους ἀνήκει τὸ μέλλον. Καί τό σπουδαιότερο σήμερα ὕστερα ἀπὸ 75 χρόνια ἀπὸ τὴν ἀλλαγὴ τοῦ ἡμερολογίου νά ὀργανώσουμε τὴν Ἐκκλησία μας.

Ἡ Ἐκκλησία μας ἂν δέν παγιωθεῖ πάνω στό ἀσάλευτο ἔδαφος τῶν ἱερῶν Κανόνων θά διατρέξει μεγάλους κινδύνους. Βεβαίως, ὑπάρχουν πολλοὶ πού ἀρνοῦνται τὴν χρησιμότητα τῶν ἱερῶν Κανόνων. Ὅσοι κάνουν κάτι τέτοιο εἶναι προδότες τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἡ Ἐκκλησία μας εἶναι ἀποφασισμένη ὅσο ἐξαρτᾶται ἀπ' τὴν ἡγεσία Της νά ἐπιβάλλει σέ κάθε περίπτωση τὴν πιστὴ ἐφαρμογὴ τῶν ἱερῶν Κανόνων ὅσο καί ἂν τῆς κοστίζει σέ συμπάθειες καί σέ πρόσωπα.

Ὅσοι ἀρνοῦνται νά ἐφαρμόσουν τοὺς ἱερούς Κανόνες δέν ἔχουν θέση σ' Αὐτή. Ἡ Ἐκκλησία δέν εἶναι ἀμπέλι ξέφραγο νά κάνει ὁ καθένας ὅ,τι θέλει. Στὴν Ἐκκλησία γίνεται ὅ,τι θέλει ὁ Χριστός. Ὅ,τι ὠρίσαν οἱ θεοκήρυκες ἅγιοι Ἀπόστολοι. Ὅ,τι θεομοθέτησαν οἱ ἅγιοι Πατέρες.

Τότε ἡ Ἐκκλησία ἔχει ἐλπιδοφόρο μέλλον. Τότε ἡ Ἐκκλησία ἀσκεῖ τὴν ἀποστολὴ Της. Τότε ἡ Ὁρθοδοξία νικᾷ καί θριαμβεύει. Ὅταν βασιλεύει σ' Αὐτὴν ὁ Χριστός. Ὅταν οἱ Ἐπίσκοποι γίνονται Ἀπόστολοι καί Πατέρες. Ὅταν ὁ λαὸς γίνεται τέκνα ὑπάκουα στίς ἐντολές Της. Τότε ἡ Ὁρθοδοξία θά ζεῖ καί θά ὑπάρχει μέχρι τῆς συντελείας τοῦ κόσμου. Καί μέ τὴν δύναμη τοῦ Θεοῦ, δέν θά ἐκλείψει ποτέ ἡ Ὁρθοδοξία.

ΜΕΤΕΣΤΗ ΠΡΟΣ ΚΥΡΙΟΝ Ο ΚΑΘΗΓΟΥΜΕΝΟΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΕΣΦΙΓΜΕΝΟΥ ΕΥΘΥΜΙΟΣ

Παρασκευή Γ' Χαιρετισμοί. "Όλοι οί χριστιανοί βρίσκονται στίς 'Εκκλησίες γιά νά ύμνήσουν τήν Κυρία Θεοτόκο. Μόλις λίγο προτού ξεκινήσουμε τήν ακολουθία τών Χαιρετισμών, μάς ενημερώνουν γιά τό θλιβερό γεγονός ότι λίγο πρίν τίς 6.30 μ.μ. ό 'Οσιώτατος καί 'Άγιος Γέροντας τής Μονής 'Εσφιγμένου άνεπαύθη έν Κυρίω.

Στίς 27 Φεβρουαρίου τό άπόγευμα στούς Γ' Χαιρετισμούς τή στιγμή πού ψαλλόταν στή Μονή του 'Εσφιγμένου τό κοντάκιον «Τή 'Υπερμάχω» στό στίχο «έκ παντοίων με κινδύνων ΕΛΕΥΘΕΡΩΣΟΝ» παρέδωσε τήν άγία του ψυχή είς χείρας «Θεού ζώντος» ό όσιότατος Γέροντας, σφραγίζοντας μιά ιστορία γιά τή Μαρτυρική Μονή του 'Εσφιγμένου αλλά καί γιά όλόκληρη τήν 'Ορθοδοξία.

Τήν ίδια στιγμή σχεδόν όλόκληρη ή 'Ελλάδα είχε μάθει πλέον ότι ό "Άγιος Γέροντας δέν είναι πιά κοντά μας. "Όλοι μέ δάκρυα στά μάτια άνακοινώνουν τό θλιβερό αυτό γεγονός.

Η 'Ιερά Μονή 'Εσφιγμένου πενθεϊ καί μαζί της όλοι έμείς πού γνωρίσαμε καί ζήσαμε άπό κοντά αυτή τήν άνεπανάληπτη μορφή τής αγάπης του γέροντα. Είναι άδύνατο νά περιγράψει κάποιος τό τί συνέβη τή στιγμή πού ό Γέροντας «έλευθερώθηκε» άπό τά γήινα πρός τά ούράνια.

"Όλοι οί πατέρες μέ δακρυσμένα μάτια έβλεπαν μπροστά τους τό πνευματικό τους πατέρα άκίνητο καί άφωνο. Η ώρα εκείνη ήταν πολύ συγκινητική βλέποντας ένενήντα μοναχούς νά είναι γύρω άπό τό σκήνωμά του καί ένας ένας πλέον νά άσπάζεται τή δεξιά του χείρα προτού τόν καλύψουν γιά τελευταία φορά. "Όλοι άπαρηγόρητοι άπό τόν μεγαλύτερο μέχρι τόν μικρότερο.

Αφού έτοιμάσθηκε τό λείψανο του γέροντα, μέ εύλάβεια οί μοναχοί τόν πήραν άπό τό κελί του καί μέ πομπή ό ένας πίσω άπό τόν άλλο τόν τοποθέτησαν στή λιτή του Καθολικού τής Μονής όπου του διάβασαν τό 'Ιερό Ευαγγέλιο.

Τό πρωί του Σαββάτου έκατοντάδες ήταν εκείνοι πού είχαν μαζευτεί στά Νέα Ρόδα περιμένοντας τό καίκι γιά νά τούς όδηγήσει στήν 'Ιερά Μονή. Παρ' όλες τίς άντιξοότητες πού ύπήρχαν ό κόσμος τά κατάφερε νά μπει μέσα στό μοναστήρι, μέ τή βοήθεια φυσικά τών 'Εσφιγμενιτών, είτε άπό τά Ν. Ρόδα είτε άπό τή Γιोधάνιτσα.

Η νεκρώσιμος ακολουθία ξεκίνησε στίς 3 μ.μ. Η 'Εκκλησία άσφυκτικά γεμάτη.

Οί 'Ιερείς, όλόκληρη ή μοναστική άδελφότητα, εκπρόσωποι 'Ιερών Μονών καί κελίων, ή τοπική άστυνομία, ό πρώην Διοικητής του 'Αγίου "Όρους κ. Λούλης, καί έκατοντάδες πιστοί παράσταντο μπροστά στό 'Ιερό Λείψανο του γέροντα, τό όποίο είχε μεταφερθεί στόν κυρίως ναό του Καθολικού κάτω άπό τόν πολυέλαιο.

Μέ τάξη καί συγκίνηση ψάλθηκε ή νεκρώσιμος ακολουθία. Στο τέλος ό εκπρό-

σωπος τής Μονής 'Ιερομόναχος Μεθόδιος διάβασε τόν έπικήδειο γιά τή μνήμη του γέροντα, μή μπορώντας νά τόν όλοκληρώσει άπό τή συγκίνηση. Έν συνεχεία άνέγνωσε καί τό συλλυπητήριο γράμμα του Μακαριωτάτου Αρχ/που Αθηνών κ. Χρυσοστόμου άπευθυνομένου πρός τήν άδελφότητα.

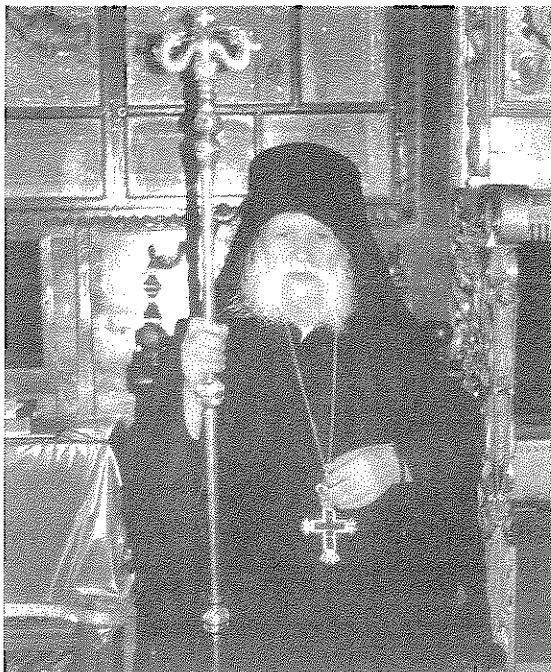
"Οντως άδύνατο νά περιγράψουμε τό πώς εκφράζονταν ό κάθε ένας τή στιγμή πού έδινε τό τελευταίο άσπασμό, στό γέροντα.

Η νεκρώσιμος ακολουθία τελείωσε.

Οί ιερείς σήκωσαν τό λείψανο του γέροντα καί ξεκίνησαν τό δρόμο γιά τή τελευταία κατοικία του, ένω οί μοναχοί έψαλλαν άργώς τό «"Άγιος ό Θεός...».

Μέχρις ότου νά φθάσουν στό νεκροταφείο τής μονής έγιναν τρεις στάσεις, στίς όποιες γινόταν δέηση ύπέρ άναπαύσεως τής ψυχής του γέροντα.

Η τελευταία στιγμή ήρθε έφθασαν στό νεκροταφείο τής μονής όπου ή γή περίμενε στά σπλάχνα της αυτόν πού έργάσθηκε πάνω άπό μισό αιώνα γιά τή Δόξα του Θεού καί τή θεραπεία χιλιάδων ψυχών.

Ἐγινε τό τρισάγιο ἀφοῦ τό λείψανο εἶχε τοποθετηθεῖ στό τάφο.

Ἐνας ἕνας ἀπό τοὺς μοναχοὺς τῆς μονῆς μέ τή σειρά ἔριχναν τό χῶμα στό λείψανο, δίνοντας τήν τελευταία ἐπὶ τῆς γῆς «προσφορά» στόν Ἅγιο Γέροντά τους.

Τέλος ὅταν καλύφθηκε ὁ τάφος, ὁ ταχθεὶς μονα-

χός, καί ὅλοι οἱ πατέρες μαζί ἔκαναν τό καθιερωμένο κομβοσχοῖνι «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ἀνάπαυσε τή ψυχὴ τοῦ δούλου σου».

Ὅλοι οἱ πατέρες καί οἱ πιστοὶ προτοῦ φύγουν ἔριχναν μέ τή σειρά τους καί ἐκεῖνοι λίγο χῶμα πάνω στό τάφο τοῦ Γέροντα.

Συλλυπητήριο ἐπιστολὴ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχ/που Ἀθηνῶν κ. Χρυσοστόμου

Πρὸς τὴν Ἀδελφότητα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἐσφιγμένου Ἁγίου Ὄρους

Ὁσιώτατοι Πατέρες

Μετά βαθείας θλίψεως ἐπὶ τῇ ὁσίᾳ κοιμήσει τοῦ σεβαστοῦ Καθηγουμένου ὑμῶν κυροῦ Εὐθυμίου ἀπευθύνομεν ἡ Ἱερὰ Σύνοδος καί ἡ ἐμὴ ταπεινότης θερμά συλλυπητήρια εὐχόμενοι ὑμῖν τὴν ἐξ ὕψους παρηγορίαν.

Ἡ μορφή τοῦ μεταστάντος ὑπῆρξε μία σπανία εἰς τὰς ἡμέρας μας προσωποποιήσις τῆς ἀρετῆς, διό καί εἶχε κατακτήσει τὰς καρδίας πολλῶν ἀνθρώπων ἐντός καί ἐκτός τῆς χώρας ἡμῶν.

Ὅλοι οἱ βεβαρυνένοι μέ δοκιμασίας τοῦ βίου καί μέ φορτίον ἁμαρτιῶν, κατέφευγον εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Ἐσφιγμένου διότι εἶχον τὸν ἀγαθὸν καί ἀνεξίκακον Γέροντα βάλσαμον καί παρηγορίαν.

Ἡ ἀκτινοβολία τοῦ ἥτο μεγάλης ἐμβελείας καί ἀπετέλει προτέρημα ὅχι μόνον διὰ τὴν Ἱερὰν Μονὴν τοῦ ἀλλὰ γενικώτερον διὰ τὴν Ἐκκλησίαν μας. Θὰ τὸν στερηθῶμεν ὁρατῶς καί περισσότερον αἱ ὁσιότητές σας, ἀλλὰ θὰ τὸν ἔχομεν πρέσβυν εἰς Θεόν εἰς τὰς δεινὰς ἡμέρας μας.

Μᾶς παρηγορεῖ καί ἐνθαρρύνει ἡ ὁσία κοίμησις τοῦ καί πιστεύομεν ὅτι εὐρίσκεται ὁμοῦ μετὰ τῆς Ἐφόρου τοῦ Ὄρους Κυρίας Θεοτόκου καί ὅλων τῶν ἐν τῇ Μονῇ διαπρεψάντων ἐν ἀρετῇ καί ἀγιότητι χειροκροτούμενος μετὰ τοῦ μακαριστοῦ Ἡγουμένου Ἀθανασίου παρ' οὗ ἔλαβε καί τὴν Ἡγουμενίαν. Εἶθε ἡ εὐχή του νὰ ἐπισκιάζῃ ὑμᾶς τε καί ἡμᾶς καί τό παράδειγμα τῆς βιοτῆς του νὰ εἶναι δι' ὅλους μας κανὼν καί ποδηγεσία βίου.

Σεβαστέ Γέρων

Πορεύουν εἰς τὰ ὑπερκόσμια σκηνώματα τοῦ Κυρίου τὰ ἀγαπητὰ καί πεποθημένα εἰς τόπον ἀνέσεως καί τρυφῆς παραδείσου καί ἀοράτως πάρεσο ἐν μέσῳ τῶν τέκνων σου ἐμπνέων καί ἐνδυναμῶν αὐτὰ εἰς τὸν τραχὺν δρόμον τῆς ἀσκήσεως καί παρηγορῶν αὐτὰ διὰ τὴν ὀρφανίαν των.

Ἡ μνήμη σου ἡγαπημένε συνεργάτα εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς Ἐκκλησίας μας εἴη Αἰωνία.

Τό 40/θήμερον μνημόσυνο τοῦ Γέροντα

Τῇ Τρίτῃ τοῦ Θωμᾶ ἐτελέσθη στό Καθολικό τῆς Μονῆς τό 40/θήμερον μνημόσυνο τοῦ ἀειμνήστου Γέροντος.

Προεξάρχοντος τοῦ νέου Καθηγουμένου κ. Μεθοδίου μέ συμμετοχή πολλῶν κληρικῶν ἀπό τὰ κελιά τοῦ Ἁγίου Ὄρους καί τῆς Ἐκκλησίας μας, καί παρουσία πολλῶν πνευματικῶν τέκνων τοῦ ἀειμνήστου γέροντος ἐπραγματοποιήθη τό 40/μερο μνημόσυνο. Στό τέλος τοῦ μνημοσύνου ὁ νέος Καθηγούμενος Ἀρχ/της Μεθόδιος ἐξεφώνησε λόγο γιὰ τὴ μνήμη τοῦ γέροντος.

Στὴ συνέχεια ὅλοι οἱ Ἱερεῖς οἱ μοναχοὶ καί οἱ λαϊκοὶ τῆσαν στό τάφο ὅπου ἐψάλη Τρισάγιο.

Γύρω ἀπὸ τὸν τάφο τοῦ Γέροντος Εὐθυμίου.

Ὁ Καθηγούμενος Εὐθύμιος

Ὁ τηρητής τῶν πατρῶων παραδόσεων.
Ὁ Γέροντας τῆς ὑπομονῆς καί τῆς διακρίσεως.
Τό κάτοπτρο τῆς «ἀγάπης» τοῦ Χριστοῦ.
Ὁ ἄνθρωπος τῆς ἀγάπης.

Ὁ ἀείμνηστος γέροντας γεννήθηκε στίς 24 Φεβρουαρίου 1925. Ἐφηβος ἀκολουθεῖ τό δρόμο τῆς ἀγγελολομίας πολιτείας, Ρασοφόρος διαβάζεται στίς 10 Μαρτίου τοῦ 1947 ἐνῶ μεγαλόσχημος Μοναχός στίς 11 Ἰουνίου 1948 στήν Καλύβη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Σεραφεῖμ στή σκήτη τῆς Ἁγίας Ἀννης ἀπό τό γέροντα τῆς Καλύβης ἱερομόναχο Διονύσιο.

Διάκονος χειροτονεῖται στίς 25 Ἰουνίου 1965 καί Ἱερέας στίς 8 Ἰουλίου 1965 ἀπό τόν Μητροπολίτη Κώου κ. Ναθαναήλ. Ἡγούμενος στήν Ἱερά Μονή τοῦ Ἑσφιγμένου ἐκλέγεται τόν

Σεπτέμβριο τοῦ 1975 ἀντικαθιστώντας τόν ἀείμνηστο ὁμολογητή τῆς Ὁρθοδοξίας καί καθηγούμενο τῆς Μονῆς κυρό Ἀθανάσιο.

Ἀπό τό 1975 μέχρι καί σήμερα πάλεψε καί ἀγωνίσθηκε συνειδητά καί ἀγόγγυστα ἀντιμετωπίζοντας δοκιμασίες εἰρωνίες καί πολλούς πειρασμούς, ἀνταποκρινόμενος πάντοτε μέ ἐπιτυχία σέ ὅλες τίς περιστάσεις, μέ ἀποτέλεσμα ἡ μονή τήν ὁποία παρέλαβε μέ 30 μοναχούς νά τήν ἀφήσει μέ 90 ἀπ' τοὺς ὁποίους τό 80% εἶναι νέοι.

Ἀγιογράφος μέ ἀξιόλογα ἔργα πού εἶχαν μεγάλη ἀπήχηση στίς καρδιές τῶν πιστῶν.

Ὁ Καθηγούμενος Εὐθύμιος

Ὁ πρᾶος καί ταπεινός τῇ καρδίᾳ, ὁ ἥρεμος, ὁ γαλήνιος, ὁ γεμάτος ἀγάπη ἄνθρωπος, ὁ ἄκακος, ὁ διακριτικός, ὁ συνειδητά ἀφιερωμένος μοναχός, ὁ ὑπομονετικός, ὁ φιλακόλουθος, ὁ στοργικός πνευματικός πατέρας, ὁ δίκαιος, ὁ ἐλεήμων, ὁ ἀπλός, ὁ ὁμολογητής τῆς πατρῶας εὐσέβειας καί τῶν πατρῶων παραδόσεων, ὁ ἀμετάκλητος σέ θέματα πίστεως, ὁ ἀνεπανάληπτος

εὐλογημένος γέροντας πού σφράγισε μέ τή κοίμησή του τό κλείσιμο τῆς δευτέρας χιλιετηρίδος. Ὅσα νά ποῦμε καί νά γράψουμε εἶναι λίγα μπροστά στό μέγεθος αὐτῆς τῆς προσωπικότητάς τοῦ γέροντος.

Ὅσοι τόν γνώρισαν ἀπό κοντά καταλαβαίνουν καί αἰσθάνονται αὐτά τά ὁποῖα γράφουμε. Ποιός χτύπησε τή πόρτα του καί δέ βρῆκε ἀνάπαυση πνευματική ἢ βοήθεια ὑλική. Πόσοι εἶναι ἐκεῖνοι οἱ ἄγνωστοι σέ αὐτόν πού ἀφέθηκαν ἐλεύθεροι ἀπό τή φυλακή; Πόσες εἶναι ἐκεῖνες οἱ οἰκογένειες πού βοηθοῦσε καί συντηροῦσε ὑλικά χωρίς νά γνωρίζει κανείς τίποτα; Πόσες φορές ἐπενέβη πάντοτε διακριτικῶς τῷ τρόπῳ χωρίς νά προσβάλλει καί νά θίξει κανένα σέ θέματα ἐκκλησιαστικά, γιά τό καλό καί τήν εἰρήνευση τῆς Ἐκκλησίας μας;

Ποιός μπορεῖ νά ξεχάσει ὅτι ἀμέτρητες φορές ἔμενε ἄϋπνος κάποια 24ωρα γιά νά ἀνακουφίσει ἐκτός τοὺς μοναχούς τῆς μονῆς, καί τοὺς προσκυνητάς στό μυστήριο τῆς Ἱερᾶς Ἐξομολογήσεως;

Πόσους συμβούλεψε καί οἱ συμβουλές του ἦταν ἄστοχες καί ἀνεπιτυχεῖς;

Εἶναι ἀτέλειωτα αὐτά τά ὁποῖα πρέπει νά γραφοῦν καί νά λεχθοῦν γιά τό πρόσωπο τοῦ σεβαστοῦ γέροντος.

Ἐμεῖς ὅσοι τόν γνωρίσαμε καί τόν ζήσαμε ἀπό κοντά πήραμε ἀρκετά μαθήματα καί ὠφεληθήκαμε τά μέγιστα.

Εὐχόμαστε ἡ ψυχὴ τοῦ Γέροντα τῆς ἀγάπης νά ἔχει καλὴ ἀνάπαυση καί ἐάν βρεῖ παρρησία στό Δεσπότη Χριστό νά πρεσβεύει γιά ὅλους ἐμᾶς ὅπως μᾶς εἶχε ὑποσχεθεῖ τήν ἡμέρα τῆς ἑορτῆς του, 20 Ἰανουαρίου 1999.

Εὐθυμίου Ἀρχ/του καί Καθηγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἑσφιγμένου

Αἰωνία ἡ μνήμη

A.X.M.

ΣΧΟΛΙΑΖΟΝΤΑΣ ΤΗΝ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΑ

Ὁ πόλεμος στὴ Σερβία

Οἱ βομβαρδισμοὶ στό Κοσσυφοπέδιο καὶ γενικότερα στὴν Σερβία δὲν ἔπαψαν οὔτε τὴν ἡμέρα τοῦ Πάσχα. Οἱ Ἀμερικανοὶ καὶ οἱ δοῦλοι «σύμμαχοί» τους δὲν σεβάσθηκαν τὴν ἱερώτερη ἡμέρα τῶν Χριστιανῶν, ἐνῶ παλαιότερα στὸν πόλεμο τοῦ Περσικοῦ Κόλπου εἶχαν σεβασθεῖ τὴ Μπαϊράμι τῶν Μουσουλμάνων.

Κάτι πού μᾶς ἀφορᾷ ἄμεσα εἶναι οἱ συνέπειες τοῦ πολέμου αὐτοῦ γιὰ τὴ χώρα μας ἔστω καὶ ἂν δὲν ἐπεκταθῇ ἔξω ἀπὸ τὰ σύνορα τῆς Γιουγκοσλαβίας. Ἡ χρῆση ἀντιαρματικῶν βλημάτων, πού περιέχουν ἀπεμπλουτισμένο οὐράνιο τό ὁποῖο εἶναι ραδιενεργό, ἀπειλεῖ μέ μόλυνση τοὺς ὑδροφόρους ὀρίζοντες τῆς γενικότερης περιοχῆς, δηλαδή θά ἔχωμε ἓνα νέο μικρὸ ἢ μεγάλο «Τσερνομπίλ», ἀναλόγως τῆς ποσότητος τῶν ἀμερικανικῶν βλημάτων πού μέχρι τὸ τέλος τοῦ πολέμου θά πέσουν στὴν περιοχή. Ἀλλοίμονο λοιπὸν σ' αὐτοὺς πού θά κατοικήσουν στό Κοσσυφοπέδιο εἴτε Ἀλβανοὶ εἶναι, εἴτε Σέρβοι, καὶ ἀλλοίμονο σέ μᾶς ὅλους τοὺς γειτονικοὺς λαοὺς. Γιὰ τοὺς Ἀμερικανούς ὅμως «πέρα βρέχει».

Νέα Ἐφημερίδα

Ἡ Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας ἐκφράζει τὰ συγχαρητήριά της γιὰ τὴν ἔκδοση τῆς «Ρωμηοσύνης», τῆς ἐφημερίδας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀμερικῆς τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἡ ποικιλία τῶν ἄρθρων, ἡ ἐλκυστικὴ ἐμφάνιση, καὶ γενικά ἡ προσεγμένη δουλειὰ τὴν χαρακτηρίζουν ἤδη ἀπὸ τὸ πρῶτο της τεύχος. Πρόκειται γιὰ ἓνα πράγματι ψυχοφελές ἔντυπο πού καλύπτει ἓνα κενό στὴν τόσο εὐαίσθητη αὐτὴ ἐπαρχία. Τό συνιστοῦμε ἀνεπιφύλακτα καὶ στοὺς ἐν Ἑλλάδι πιστοὺς καὶ εὐελπιστοῦμε σέ μία ἀριστη συνεργασία μέ ἀνταλλαγές ἀρθρῶν καὶ ἀνταποκρίσεις.

Ἀγωνιστικὴ συγκέντρωση

Στίς 28 Μαΐου (28 Ἀπριλίου Ο.Η.) πραγματοποιήθηκε μεγάλη συγκέντρωση κατὰ τῆς Συνθήκης Σένγκεν καὶ τοῦ νόμου 2472/97, στό πεδίο τοῦ Ἄρεως. Στὴν συγκέντρωση τὴν ὁποία ὠργάνωσε τὸ ΕΛΚΙΣ, συμμετεῖχε καὶ ἡ Ἐκκλησία Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος. Ἦδη ἀπὸ τίς 20 Ἀπριλίου (Ο.Η.) ἀπὸ τὰ γραφεῖα τῆς Ἱ. Συνόδου ἐξεδώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 538/Γ ἐγκύκλιος ἡ ὁποία ἀνεγνώσθη στοὺς Ἱερούς Ναοὺς καὶ τὰ Μοναστήρια τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ ἡ ὁποία προέτρεπε

κλῆρο καὶ λαὸ νά δώσῃ τό ἀγωνιστικὸ παρόν στὴν συγκέντρωση. Πράγματι παρά τὴ βροχή, χιλιάδες κόσμου συγκεντρώθηκαν στό πεδίο τοῦ Ἄρεως. Ἐκ μέρους τῆς Ἐκκλησίας μας χαιρετισμὸ ἀπηύθυνε ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἀχαΐας καὶ πάσης Πελοποννήσου κ.κ. Καλλίνικος, ὁ ὁποῖος καὶ παρέδωσε, μετὰ τὸ τέλος τῆς πορείας, στὸν Πρόεδρο τῆς Βουλῆς σχετικὸ ὑπόμνημα. Στὴ συγκέντρωση συμμετεῖχε καὶ ἀντιπροσωπεῖα τῆς Ἱ. Μονῆς Ἑσφιγμένου.

Παράλογη ἐπιμονή

Ὁ πρῶην Μητροπολίτης Δωδεκανήσου τῆς Ἐκκλησίας μας κ. Καλλίνικος, δυστυχῶς ἐπιμένει στὴν παράλογη ἄποψή του ὅτι τὸ σῶμα τοῦ Ἀδάμ ἦταν ἄυλο! Ἐπικαλεῖται μάλιστα γιὰ συνήγορο τὸν Ἅγιο Συμεὼν τὸν Νέο Θεολόγο. Λυπούμεθα γιὰ τὴν ἐμμονή του διὰ τῆς ὁποίας δικαιώνει πλήρως τὴν καταδίκη του. Ἀκόμη καὶ τὰ παιδιὰ τοῦ δημοτικοῦ σχολείου ξέρουν ὅτι ὁ Ἀδάμ εἶχε πλασθεῖ ἐξ ἀρχῆς μέ ὑλικό, χωματένιο σῶμα. Καὶ ὁ Ἅγιος Συμεὼν μάλιστα στὸν ἴδιο λόγο του λίγο παρακάτω τονίζει ὅτι: «Τοιγαροῦν καὶ ἐπλάσθη σῶμα μὲν ἔχων ὁ Ἀδάμ ἄφθαρτον, ὑλικὸν μέντοιγε καὶ ὅλον οὕτω πνευματικόν...» (Συμεὼν Ν. Θεολόγος Ε.Π.Ε. 196, σελ. 112). Καὶ σέ μετάφραση: «Ἐτσι λοιπὸν ἐπλάσθη ὁ Ἀδάμ ἔχοντας ἄφθαρτο σῶμα ὑλικό βέβαια, καὶ καθόλου ἀκόμη πνευματικό...» (ἔ.ἀ. σελ. 113). Εἶναι λοιπὸν κατηγορηματικὸς ὁ Ἅγιος καὶ καθόλου δὲν συνηγορεῖ ὑπὲρ τῶν παραδόξων ἀπόψεων τοῦ κ. Καλλινίκου.

Αὐτὸ τό ὑλικό πάντοτε (καὶ ἄφθαρτο πρό τῆς πτώσεως) σῶμα τοῦ Ἀδάμ θά μπορούσε νά γίνῃ ἂν δὲν μεσολαβοῦσε ἡ πτώση, πνευματικότερο δηλαδή θά ἀποκτοῦσε πνευματικὰ χαρακτηριστικά, δίχως νά γίνῃ ἄυλου φύσεως. Στὴν ἐκφραση πού περιγράφει τὴν καθ' ὑπόθεσιν πρόοδο τῶν ἀνθρώπων ἐάν δὲν μεσολαβοῦσε ἡ πτώση: «...εἰ μὴ ἀπέθανον ὁποῖαν δέ διαγωγὴν καὶ ζωὴν ἔχειν... πλησιάζοντες τῷ Θεῷ καὶ ταῖς πηγαζούσαις αὐγαῖς τῆς θεότητος τὴν μὲν ψυχὴν λαμπροτέραν ἐκάστου γίνεσθαι, τὸ δέ αἰσθητόν καὶ ὑλῶδες σῶμα ἄυλον καὶ πνευματικόν ὑπὲρ αἰσθησιν πᾶσαν μεταποιεῖσθαι καὶ μεταβάλλεσθαι» (ἔ.ἀ. σελ. 106), τὴν ὁποία (σέ μετάφραση) ἐπικαλεῖται ὁ κ. Καλλίνικος, οἱ λέξεις «ἄυλον καὶ πνευματικόν» σῶμα εἶναι φανερό ὅτι δὲν ἔχουν ἀπόλυτη ἀλλὰ σχετικὴ σημασία, καὶ σημαίνουν μία βελτίωση ἐπὶ τὸ πνευματικότερον τοῦ ὅλου ἀνθρώπου, καὶ ὄχι φυσικὰ ἀπόλυτη ἐξαύλωση τοῦ σώματος! Εὐχόμε-

θα νά δώσει ὁ Θεός στὸν κ. Καλλίνικο μετάνοια καὶ ἀνάνηψη.

Νέος Ἡγούμενος τῆς Ἱ. Μονῆς Ἑσφιγμένου ὁ Ἀρχιμ. Μεθόδιος

Μετά τὴν κοίμηση μακαριστοῦ Καθηγουμένου τῆς Μονῆς κ. Εὐθυμίου τὴν 27η Φεβρουαρίου 1999, ὠρίσθηκε ἡ 5η Μαρτίου ὡς ἡμέρα ἐκλογῆς νέου Ἡγουμένου. Δικαίωμα ψήφου, εἶχαν οἱ συμπληρώσαντες ἐξαετία καὶ ἄνω ἀπὸ τὴν κουρά τους Μοναχοί, δηλαδή ἐκ τῶν 90 οἱ 40. Ἡ διαδικασία τῆς ἐκλογῆς διεξήχθη κατὰ ἄψογο τρόπο στὸ Καθολικὸ τῆς Μονῆς σύμφωνα μὲ τὴν Ἀγιορειτικὴ τάξη καὶ τὸν Καταστατικὸ Χάρτη τοῦ Ἀγίου Ὄρους. Κατὰ τὴν μυστικὴ ψηφοφορία ἐξελέγη νέος Ἡγούμενος ὁ Ἱερομόναχος (καὶ νῦν Ἀρχιμανδρίτης) κ. Μεθόδιος μὲ 38 ψήφους, ἐνὺ εὐρέθησαν καὶ 2 λευκά ψηφοδέλτια.

Ὁ νέος Ἡγούμενος (ὁ ὁποῖος εἶχε ὑποδειχθεῖ ἀπὸ τὸν προκάτοχό του Γέροντα Εὐθύμιο), διακρίνεται γιὰ τὸν ἔνθεο ζῆλο, τὴν ἀγωνιστικότητά καὶ τὸ ἐκκλησιαστικὸ του φρόνημα καὶ ἀνέλαβε τὴν εὐθύνη τῆς διαποίμανσης τῆς πολυπληθέστερης πλέον, μὲ τὴν χάρη τοῦ Θεοῦ, ἀγιορειτικῆς ἀδελφότητος ἡ ὁποία θεωρεῖται ἀπὸ ἐχθροὺς καὶ φίλους ὑπόδειγμα **κοινοβίου**. Εὐχόμεθα στὸν νέο Ἡγούμενο νά ἐπιτύχη στὸ δύσκολο ἔργο του.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1. Ἀναστάσιμο μήνυμα 1999 τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ1
2. Μεγάλῃ Πέμπτῃ τοῦ 19283
3. Πρόταση Διαλόγου4
4. Ἑρμηνεῖα στὸν Κανόνα τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα6
5. Λόγος τοῦ Σεβ. Ἀχαΐας κ. Καλλινίκου τὴν Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας (συνέχεια)7
6. Μετέστη πρὸς Κύριον ὁ Καθηγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἑσφιγμένου Εὐθύμιος12
7. Σχολιάζοντας τὴν Ἐπικαιρότητα15

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ
ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ

«ΓΕΝΙΚΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ»
Ὁδὸς Κάνιγγος 32, Τ.Κ. 106 82, ΑΘΗΝΑΙ
Τηλ.: 38 28 280 & 38 47 365

ΕΚΔΟΤΗΣ

† Ὁ Ἀχαΐας ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ

ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
† Ὁ Ἀχαΐας ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ
Ἀρχιμ. ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ ΛΟΥΔΑΡΟΣ
Ἀρχιμ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ ΜΑΝΙΩΤΗΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Ἱερομ. Γρηγόριος Μαρκόπουλος

Συντάσσεται ἀπὸ Ἐπιτροπὴν

Ἐπιστολαί:

Ἱερομ. Γρηγόριον Μαρκόπουλον
Ἱερὰ Μονὴ Ἀγίας Σκέπης
Ἁγίου Στέφανον Ἀττικῆς
145-65 ΑΘΗΝΑΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ

Ἑσωτερικοῦ ἐτησίᾳ δραχ. 1500
Ἐξωτερικοῦ ἐτησίᾳ δολλάρια 50
Τιμὴ φύλλου δραχ. 100

Συνδρομὲς καὶ ἐμβάσματα
ἀποστέλλονται εἰς τὰ γραφεῖα:
Περιοδικὸν «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας»
Ὁδὸς Κάνιγγος 32, Τ.Κ. 106 82 ΑΘΗΝΑΣ

Τὴν εὐθύνη τῶν ἀπόψεων τῶν ἐνυπογράφων
ἄρθρων φέρουν ἀποκλειστικὰ καὶ μόνον οἱ συγγραφεῖς
τῶν καὶ ὄχι ἡ Διεύθυνση τοῦ περιοδικοῦ.

ΕΚΔΟΤΙΚΗ ΠΑΡΑΓΩΓΗ:

ΕΠΤΑΛΟΦΟΣ Α.Β.Ε.Ε. Τηλ.: 9217 513